

EESTI SKAUT

No 7/8

25. sept. 1935

XIV AASTAKÄIK

VÄLJAANDJA: EESTI SKAUTIDE
MALEVA PEASTAAP

TOIMETUS: Vastutav toimetaja: N.
KANN. Tegevtoimetaja H. TARI.

Talitaja: V. SUIGUSAAR

Toimetuse liikmed: R. TREU,
L. KÄRSEN, E. PAVELSON, E. JÕGI.

TOIMETUSE JA TALITUSE

AADDRESS: Tallinn, Vabaduse 2.

Ilmub aastas 8 numbrit. Aastakäik
kr. 1.50. Üksiknumber 20 senti.

Rootsi prints Gustav Adolfi läkitus Eesti skautidele.

Rahvusvahelise roverskautide suur-laagri lõpul korraldati paraad ja esinemised Stokholmi staadionil kus laagrijuht prints Gustav Adolf iga rahvusmeeskonna juhti jumalagajättes viimasele oma viimase läkituse, igale rahvusele tema emakeeles, ja ära kirja rootsi keeles kätte andis. Läkitusel on printsi allkiri laagrijuhina. Läkitus Eestile:

„Teine Rahvusvaheline Roverskautide Suurlaager on lõppemas. Loodan, et teie päevad siin laagris, kui ka meie pealinnas olete kõigiti hästi veetnud. Meie, rootslased, oleksime väga rõõmsad, kui teie oma kodudesse kaasa viite, siin veedetud armsatest päevadest kõige paremaid mälestusi. Mina isiklikult mõtlen nendele päevadele alati suurima rõõmuga. Siin armsate sõpradega ühiselt veedetud ilusad päevad püsivad kaua meeles.

Paljud meist on siin sõlminud uusi meeldivaid sõprussidemeid ja meie loodame uuesti kohtuda lähemas tulevikus. Erilist häädmeelt tundsin meie Suurjuhi laagrisviibimisest.

Kallid sõbrad, see on viimane läkitus minult teile ja ma palun teid viia need soovid endaga koju kaasa: Palun meenutage oma sõbralikku külaskäigu meile ja ärge unustage oma uusi sõpru. Laskem meil pea jällegi kohtuda ning uuesti läbi elada õnnelikke päevi. Palun andke edasi kõigile skautide organisatsioonidele parimaid skautlikke tervitusi Rootsi.“

Stockholm, August 6. — 1935.

*Gustav Adolf
Laagrijuht*

International goodwill „Koi-nobori“ Society

saadab E. Sk. Malevale „Koi-nobori“ (karbikala lipu) heasoovide ja sõpruse pandiks.

„Koi-nobori“ tähendus.

Jaapanis korraldatakse aastas kaks päeva noorsoole 3.II on pühendatud tütarlastele ja 5.V. — poistele. Seda päeva nimetatakse Jaapanis „Tango-Sekku“

ja sel päeval lehvib igas majas, kus poiss — karbikala lipp (koi-nobori). Vanasti nimetati seda kala — kalade kuningaks (temal olevat omadused: jõud, vahvus ja omadus mis võimaldavat talle ujuda vastu voolu).

Kui Konfutsius sai poja, Jumal kinkis temale karbikala ja täulik tark nimetas selle poja „Li'ks“, mis on hiina sõna ja tähendab jaapani keeles „koi“ (karbikala). Suurim „Koi“ lehvib Jaapani kuninga lossi lipuvardal, kui troonipärija sündis (lipu pikkus oli 50 jalga.).

Vajadus paremaks rahvusvaheliseks läbisaamiseks.

Maailma rahuvaade on nõrgenenud viimastel aastatel ja selle kindlustamiseks vajame jõudu ja julgust. Karbilipp, mida sõpruse sümbolina nüüd jaapanlaste poolt soovitatakse, peab üleaitama raskustest, mis rahvastevahelisele heale vahekorrale ja püüetele takistuseks on.

Idee tekkimine.

Jaapanis rahusoov kutsus ellu organisatsiooni „Kokusai Yuko Koi-nobori no Kai“ (Rahvusvahelise Heasoovi Koi-nobori Seltsi), mis asutati kevadel 1934. a. Seltsi eesmärk on Eiichi Doi ideid ja plaane täide viia. E. D. oli noor üliõpilane, kellel noorusest oli huvi rahvusvahelise sõpruse ja rahu vastu. Doi oli suur esperantist ja nägi, et selle keelega võib rahvaid üksteisele lähemale viia. Ka kirjavahetuse läbi katsumus ta noorte kaudu seda ideed levitada. Pärast vahejuhtumit Mandhuuriaga tegi ta kõik, et maailm jaapanlaste truust hingest aru saaks ja selleks saatis ta iga aasta paar „koi-nobori“ nendele riikidele kellega ta kontakti loonud. Selle idee sai ta oma õelt T e r u 'lt, kes 23.VI.1932. a. suri ja oma surmavoodil maailma rahu eest palus. Pärast Eiichi Doi surma 9.IX.1933. a. jätkati Jaapanis tema ilusat algatust.

Selle seltsi juhatusse kuuluvad tähtsamad jaapani tegelased nagu: Count Yosinori Hutara, kes on „Peers'i“ maja liige ja ka jaapani skautide peavanem; dr. Masaharu Anezaki, Tokio ülikooli professor; dr. Yotaro Sugimura, Itaalia saadik ja mr. Kenkichi Yoshizava, endine välisminister jne.

R.

Sisu: Teateid välismaalt. Meie lähemaid ülesandeid. Seiklus ürgmetsas. Kuidas Etsist juht sai. Võidab eluskaudlusega. Skaut on viisakas. Kolmas kiri hundipoegadele. Skaudi vormist. Suure sõjakäigu eel. Paatidest. Teateid. Siseriigist. Muljeid Soome suurlaagrist. Võru skautide laule.

Meie lähemaid ülesandeid.

SKM. R. Treu referaadi kokkuvõte VIII aastakoosolekult.

(järg 36 leheküljel.)

5. Paneme rohkem rõhku juhtide kasvatusel. Juhtide kogudest kadugu n. n. parlamendid. Need muutugu selleks, mis nende ülesanne, et kasvataksid ja täiendaksid juhte. Eesti malevate juhid ärge „häbenege“ oma juhte õpetada kas või III järgu eksami teadmiste piires. Iga juht on tavaline inimene oma nõrkustega, kes unustab kord kogutud teadmisi.

Teistele juhtidele aga ütlen — kunagi keegi ei ole täiuslik, mispärast iga kohus on ükspuha mil viisil end täiendada ja oma teadmisi värskendada.

Elustame juhtide häälekandjat „Juhi Häält“. „Eesti Skaut“ ei saa alati käsitada kõiki juhtimisse puutuvaid küsimusi. Juhtide konverentsid või nõupidamisid, eemal linnast, vaikes loodusel aitavad palju kaasa meie töö edasi viimisel.

Ka juhid tahavad vaheldust — loome juhtide klubid. (Vaata 115—124.)

6. Loomes tseremooniad. Juhised olen omalt poolt annud (vaata 371—400), see ei ole veel kõik. Isegi mis meile tunduvad tühistena, pisiasjad edustavad meie tööd. Ilmariik Briti on traditsioonide maa, mis vankumatult aastasadu on maksvad kõigile. Loomes oma tegevusse neid ning peame neist kinni. Seda käsitan kord pikemalt meie ajakirja veergudel.

7. Loomes kindlama kontakti koolidega vanematega ja seltskonnaga, neid kaasa tõmmates oma tegevusega (vaata 5-a—8; 66—67; 109—114; 182—191).

Endiseid vanemaid skaute rakendame otsekohesse tõhe, kas üksuste vanemate-na või S.S. Seltside juurde. Peame tihedamalt vanemate koosolekuid, tutvustame neid otsekohese skautliku töö-

ga, loome vanemate kogusid suguharude juurde. Propageerime skautlust (vaata 182—188).

8. Majanduslistes küsimustes oleme liiga tagasihoidlikud olnud võrreldes skautlist tööd mõne teise org. ja nende skautlist tööd mõne teise org. ja nende de palkadeks, vaid poiste tööks. Siin võiks täiel määral omastada skautsõbra dr. H. Gott'i ütelist — „meie oleme isegi kohustatud pöörama seltskonna poole, sest sellega meie hoiame ära raha kaotsiminekut. Meie kasvatame noori, seega hoiame ära neid vargustest, pettustest jm, mis muidu läheks riigi ja seltskonna kanda. 2. Meie anname seltskonnale ja riigile raha, sest kasvatame töövõimelisi noori. Kui suur see kasu seltskonnale ja riigile on, ei või meie täpselt öelda.

Meie võime ainult öelda, kui kalliks see töö meile maksma läks.

Näit. tänavu ise suutsime hankida kr. 350 — kr. 150 jäi vaid puudu, mida vajame seltskonnalt.“

Loomulikult, ainult rahaga ei suuda meie skaudelda, kuid ilma rahata ka mitte. Võime uhked olla — samuti ka julged — sest meie ei vaja raha juhtide hääoluks, vaid ainult poistele.

Sellepärast ükspuha, kas S.S. Seltside või üksuste kaudu leiame teid, millega võime otsekoheselt pöörduda seltskonna poole. Teeme seda vaid teatud süsteemi järgi ja hästi läbiviidult, sealjuures silmas pidades, et parem kord „tugevalt“ kui mitu korda „jupi kaup“ (vaata 288—302).

9. Meie keskpunkt tuleb reorganiseerida, isiklikult olen seda küsimust algatanud härra Peavanema juures, ja on

päris kindel, et selles suunas meil muutus tuleb.

Meie juhid ootame, et keegi meid jälgiks tarbekorral, meid juhiks, karistaks või kiidaks (vaata 268—287).

Kokkuvõttes: Tunnistame neid puudusi, peatume hetkeks nende juures, revideerime mõttes endi tegevust ja anname lubaduse endile, et need puudused kõrvaldame.

Kolmas Eesti skaudi pere suurlaager aastal 1936 andku siin selge pildi, et oleme ka neist raskusist üle saanud ja sammume Eesti noorsoo kasvatuses suunas. Seks oleme „Alati valmis“.

Rõhutan praktilise töö tähtsust, eriti neid, mis meie eksamilised nõudedki seavad üles. Rakendame salgad töhe, usaldame neile ülesandeid, eriti salga juhtitele, kuigi nende töö on vast nõrgem, kuid see on nende oma töö, nad arvestavad seda nõrgemalt ja õpivad ise oma „nõrkusi“. Salga koondused pole soovitatav korraldada mitte kauem kui üks tund (kord nädalas), kuid ka rühma koondustel laskem salku tegutseda (umb. 20 m.) praktilise tegevuse osas.

Loome teatud süsteemi, mille järgi oma tegevuse läbi viime. Nimetame seda süsteemi tegevuse kavaks, milleta ei ole mõeldav ükski tegevus, sellega

anname oma tegevusele püsivama ja sihikindlama ilme.

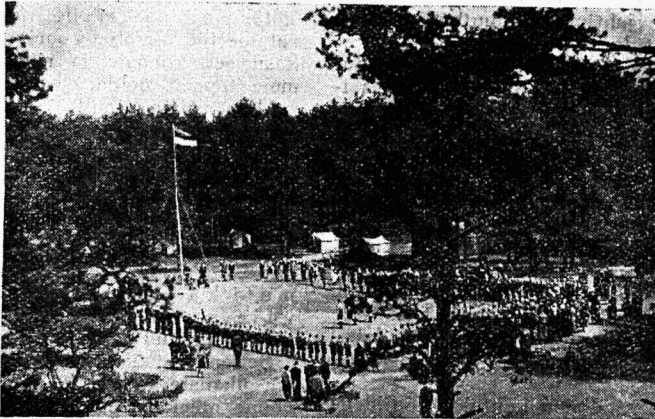
4. Õppigem tundma oma liikmeid lähemalt. Lähene meile isikliku sõprussega, nende kodude kaudu. Ohverdame üks öhtu nädalas peale tavalist koondust oma poistele. Kutsume neid oma juurde, näitame neile skautlasi saavutusi, kirjandust, pilte, mõnemeesuguseid materjale, korjandusi j. m. Sisutame oma kodus hästi skautlist nurga, õhutame oma liikmeid seda järgi tegema. Kui mõni poiss korduvalt tegevusest puudub, ärge lugege teda veel skautlusest lahkunuks, vaid otsige ta üles. Ka mind tõi kord rühma juht selliselt skautlusse tagasi.

Näitame poistele diagrammiga, milleks kasutati tema liikmemaks.

Isiklik raamat n. n. „Tegevusraamat“ on üheks eelsammuks isiklikule kasvatussele.

Ärgem unustagem, üks parim tee, mis oma poistele lähenemiseks on, kui ta on haige või tunneme kaasa tema muredele. Neil korral loodud sõprus võib püsiv olla.

Ärge vahetage sõprust ära aga helitamisega ja n. n. familjaarsusega ega ühe poisi eelistamisega teistele. Skautjuht on kõikide sõber.

Nõmme skautmaleva laagrilipu tõstmine.

Nõmme Mustamäe all 9. juulil s. a.

Seiklus ürgmetsas.

„No poisid, sõudke ruttu!“ hüüdis härra Gilbert. Pärismaalased parandasid kiirust.

Teine pärismaalaste ehitatud kanuu järgnes esimesele. Need liikusid mööda tugevavoolulist Aafrika jõge ülespoole. Teises kanuus olid Reg Gilbert ja tema sõber Harry Howard.

Kui nad hakkasid pöörma jõekäänu taha, lehvitas ekspeditsiooni juht käega päälüketele, kes seisid lihtsa silla kõrval, selles sõbralikus külakeses, mille ekspeditsioon äsja oli maha jätnud. Veidi hiljem kadus külake kalda varju.

„Reg, kas sa võid tulla siia kõrvale?“ hüüdis hra Gilbert oma pojale. — „Brosspan, ärata sõudjad, tahan rääkida väikese juhiga,“ jätkas juht, tugeva kehahhitusega tüürimehe poole pöördudes.

Brosspanil olid oma kombed meeste käsutamises. Nii ta nüüdki hakkas Reg'i ja Harry huvides sõimama, vehklema ja karjuma oma sõudjatele.

See Aafrika tundmatutesse kohtadesse tehtud ekspeditsioon oli mõlemale poisile meelepärane. Hra Gilbert oli uurimas pärismaalaste külades, et riigile aruanda seal levinenud unehaiguse üle. Poisid olid saanud võimaluse kaasa tulla.

Nende kanuu jõudes juhi kanuu kõrvale, hüüdis Reg rõõmsalt, kuid varsti mõttesse jäädes küsis: „Mikspärast need päälüked nii mures olid? Nad näisid olevat meeleheitel meie siiatuleku pärast!“

„Nemad olid kartuses meie pärast. See on viimane küla tsiviliseeritud maalal selle jõe ääres. Selle taga olev Bangveolo järv, mis asub võsade ja soode keskel, öeldakse olevat püha ehk tabu. Päälüked hoiatasid mind tungivalt mitte tungida liiga kaugele. Nad rääkisid võõrast suguharust, kes elab konnade moodi võsastikus.“

Reg ja Harry kuulasid juttu tähelepanelikult.

„Isa, on see jutt tõsi?“ küsis Reg. „Ei tea,“ vastas küsitav. „Nädal aega tagasi läks võõras mees jõge mööda ülespoole ja kadus jäljetult.“

Mõlemad kanuud tungisid jõge mööda ülespoole. Sõudjad sõudsid kõigest jõust, tüürimehe hüüdes käsklusi.

Reg pöördus uuesti isa poole: „Isa, kas see võõras oli insener?“

„Kahtlemata. Ta näib olevat läinud mootorpaadiga, tahtes uurida Bangveolo järve. Sellest on möödunud juba nädal aega, ja ta pole veelgi tulnud tagasi. Muidugi on veel liiga vara olla mures tema pärast, kuid nende päälükete jutt „konn-rahvast“ paneb mind värisema.“

„Temal oli igatahes julgust!“ hüüdis Harry. „On vahva tulla siia ainult mõne neegri seltsis!“

Teised olid samal arvamisel.

Väike ekspeditsioon liikus tasa jõge mööda ülespoole. Päevad saadeti enamasti mööda päikese kiirte kaitseks ehitatud katuse all. Hra Gilbert koostas teadaannet, kuna noored lugesid või vaatlesid troopilist jõge piiravat imeillikku maastikku. Ööseks nad löid laagri ülesse ja süütasid suure lõkke, et eemale peletada kiskjaid loomi ja jõest tõusvat niisket udu.

Kolmas päev oli õhtul. Loojuv päikene lõi ümbruskonda muinasjutulist hiilgust. Gilbert otsis sobivat laagripiltsi ja Reg ning Harry lesisid laisalt.

Korraga kuuldus saladuslik võpata-ma panev hääl. Kõik kuulsid seda ja igaüks teritas kõrvu. Hra Gilbert vaatas uurivalt seda võsa, kust hääl oli tulnud. Reg ja Harry kargasid püsti ja sõudjad olid hirmust kanged.

Järgnes pikk vaikus. Siis kostis uuesti samane öudne hääl.

„See on konnade krooksumine, poisid,“ seletas hra Gilbert. „Äga päris isesugune kui ükski minu ennekuuldud krooksumine.“

Äkki märkas ta, et sõudjad olid katkestanud sõudmise ja kanuud liikusid päri-voolu allapoole. Ta käskis Brosspani ja teist tüürimeest oma sõudjaid uuesti tööle panna.

Hirmunud mustad sõudsid sinna koh-ta, kuhu hra Gilbert neid käskis.

Ta kutsus Reg'i ja Harry oma juure enne kui asetaski paadi kaldale.

„Vaadake võsasad, poisid!“ ütles ta.

Päikese viimased kiired kuldasisid puid ja sood, mida ulatus kilomeetrite viisi sisemaale. Seal oli kuulnud natukese aja eest öudset krooksumist.

Laager oli varsti üles löödud ja lõke süüdatud. Öhtusõogi ajal hra Gilbert pani tähele sõudjate käitumist.

„Nad on hirmust päris kanged,“ ütles ta tasa. „Kui nad ainult ei põgeneks ega jäta meid maha. Meie ei või neile midagi muud teha nende kartuse kõrvaldamiseks kui rahustavalt rääkida.“

Reg ärkas hommikul varakult ülesse. Udu kattis veel jõe ja selle kaldaid. Ta vaatas ümber. Tuli oli kustunud ja vaikus ümbritses neid.

„Sõudjad on põgenenud!“ hüüdis ta, äratades oma isa ja Harry ülesse.

Sõudjad olid põgenenud öösel ja viinud endaga teise paadi kaasa.

Nad taipasid kohe enda seisukorda. Osalt nälja pärast, osalt sellepärast et vähendada poiste kartust, aitas hra Gilbert poisse söögi valmistamisel ja lõkke süttamisel.

Teed juues nad arutasid isekeskis: „Need mustad kartsid võsarahvast,“ arvas hra Gilbert. „Meil pole põhjust kartada poisid. Meil on küllaldaselt toidumoon. Need mustad saadand olid õnneks liiga hirmunud, et meie varustust kaasa võtta.“

Ta pühkis oma pussi rohu sees puhataks ja kõneles edasi: „On ju meil paat, millega pääseme sellesse sõbralikku külla tagasi. Ajal, millal teie pakite asju, uurin mina natikene seda sood.“

Märgates poiste nägudel kartust, ruttas neid julgustama: „Ega selles midagi hädahoitu pole, olen terve aeg kuuldekaugusel teist. Ärge kartke minu pärast, mina pean uurima seda imelikku Bangveolo järve. Ja kui juba kord oleme siin, on selleks nüüd paras juhus.“

Reg vaatas segaselt oma isa kadumist võsasse.

„Mulle ei meeldi see, Harry,“ pomises ta oma sõbrale. „Aga isa on kangekaelne ja sellele ei või midagi parata.“

Mõnda aega aitas ta Harry't asjade laadimisel, aga vaade seiras alatasa tihnikus, mille sügavusse tema isa oli kadunud.

„Ma ei või enam kannatada kauem, Harry, ma pean minema vaatama.“

Harry vaatles oma sõpra ja nägi, et see oli tõesti mures oma isa saatuse pärast.

„Lähme siis, Reg,“ ütles ta. „Me leiame ta ruutu ja toome tagasi. Ära karda.“

Lootusrikkalt hakkasid nad jälgima vanamehe jälgesid. Aga Reg'i kartus tõusis äärmusteni, kui tund oli juba möödunud, ega leitud mehest jälgegi. Hetkest, mil hra Gilbert oli kadunud võsasse, oli sügav ja pahaaimav vaikus hõljunud terve võsa kohal.

Poisid liikusid vaevaselt tihedas võsas. Kusagil nende taga kuuldus jõevoolu kohinat; muidu oli kõik vaikne.

„Ei tea, mis on juhtunud?“ küsis Reg veidi hiljem.

„Meie ei ole veel kuulnud ühtegi sarnast häält ja isa ju lubas kohe hüüda väiksemagi hädahoju ähvardades. Siit kaugemale ta ei ole võinud minna.“

Nad kordasid omis mõtteis kõik võimalused ja juhud, kuid ei leidnud kuidagi rahuldavat vastust. Võsastik oli neelanud hra Gilberti.

Äkki kostis pussi pauk. —

„See on isa puss! Ei tea mis seal lahti on!“ hüüatas Reg oma sõbrale selle käest kinni võttes.

Mõlemad vaatasid sinna poole kust pauk oli tulnud. Veidi maad eemal nad nägid sini-halli suitsupilve puude latvade kohalt tõusvat.

„Harry, lähen vaatama mis seal sünnib,“ hüüdis Reg. Üheskoos nad hakkasid piki teerada sinna poole jooksmas. Hüüda nad ei julenud, vaid liikusid piki rada vaikselt.

„Vaata sinna! Seal on pärismaalased,“ sosistas Harry ruttu.

Veidi eemal, teisel teerajal, liikus värvitud metsinimesi.

Poisid aimasid, et hra Gilbert'i kadumine on muidugi ühenduses nende omapärase teguviisiga. Osavate skautidena hakkasid nad ettevaatlikult jälgima mehi nende peidus olevasse küllasse. Kuid neid kohtas üllatus, tee lõppes äkki ja nende eet avanes püha järve lai laht. Seal oli ese, mida pärismaalased otsisid. Poistel jäid suud üllatusest lahti, kui nad põõsaste varjust nägid võlureid kumardavat maani oma Ju-Ju ees.

Järvel kiikus mootorpaat, mille oli omanud see valge mees, kes oli mõningaid päivi kadunud.

Ja kahtlemata oli see pärismaalaste püha Ju-Ju.

„Ei tea mis on juhtunud valgele mehele?“ sosistas Harry, kui nad imestades nägid pärismaalasi kumardavat moodsat mootorpaati. „Ja mis on juhtunud minu isaga? Ei tea kas jõuame õigeks ajaks?“ vastas Reg.

Poisid vaiksivad ja vaatasid paha meelega värvitue võlurite paadi kumardamist. Pärvi oli jõudnud õhtusse.

Peo lõpu lähenedes piilus juba hämarik võsas ja puude varjud langesid päikese kullatud järvele. Koorilaul ja metsik tants lõpetasid peo ja võlurid liikusid tagasi oma tuldud teed. Vi-

mase pärismaalase kadudes puude taha tõusis Reg püsti.

„Jälgin neid,“ ütles ta. Arvan küla olevat siin lähedal. Ma ei viibi kaua. Ole sina siin ja pea silmad paadil; võib-olla mõni näitab end.“

Harry oli nõus. Ta märkas Reg'i ärritunud häälest, keda „mõnda“ ta sellega tähendas. Järgmisel hetkel oli Reg juba kadunud metsa varju.

Veidi aega Harry küürutas samas kohas kus nad Reg'iga peidus olid olnud, aga lõpuks tüdines ta ära. Hästi ehitatud mootorpaat kütkestas teda. Ta roomas ettevaatlikult paadi juure. Järgmisel silmapilgul ta hüppas juba paati ja jäi paadi ääre varju lebama. Keegi polnud näinud Harry liikumist, sest vaikus kestis edasi.

„Vaatan ka seda nõks lähemalt,“ pomises ta.

Petrooleumi mootor kütkestas teda kõige rohkem. Uurides märkas ta, et see oli parim, eriti hea mitme silindriline mootor, ja paistis olevat heas korras.

„Imelik,“ pomises ta endamisi, keerates tüüri ning katsudes nuppe.

Ta oli süvenenud täiesti oma töösse. Miski ei seganud teda. Tihenevad varjud ja lähenev pimedus kuulutasid troopika-öö kiiret lähenemist.

Äkki pääsis Harrylt hirmunud hüüatus mis kadus mootori äkilisse päri-nasse.

„Hoidku!“ hüüdis ta, „kuid ilus see on kahtlemata.“

Ta oli sellest nii rõõmus, et unustas ähvardava hädaohu. Reg'i hädaline hüte äratas ta. Ta oli vaikselt tagasi tulnud, olles kuulnud mootori põrinat segavat metsa rahu.

„Sina tohmakas!“ sosistas ta kähedalt. „Pane see seisma, ennekui terve võsastiku suguharu on meie kallal. Harry peatas mootori. Reg hüppas paati ja vaatles Harryt tähelepanelikult. Seda tehes nägi ta tõmmu olevuse kiiresti liikuvat võsas.

„Oleme lõksus, nad tulevad tagasi,“ sosistas ta ja haaras Harry käe.

Paadi ahtrisse oli kuhjatud tervekuhi köit. Poisid peitsid end selle taha. Siiski neil polnud karta lõksu lange-mist. Völurid arvasid mootori põrina nende püha Ju-Ju olevat.

Vaikselt piilusid poisid köievirna tagant. Võsast lähenes salk pärismaalaasi kes kandsid kahte lõtva olevust. Üks neist oli võoras, seda panid poisid tähele.

Teine oli kahtlemata Regi isa.

Poisid alul mõtlesid tormata pääst-ma ohvreid, kuid õnneks taltsutasid endid.

Võsa taga kuuldus praginat ja kahe-teistkümnest suurest tules tõusis õhku punaseid tulekeeli. Tulede ümber oli tantsivaid pärismaalasi.

Reg'i süda lakkas peaaegu tööta-mast; ta arvas et mõlemad vangid lan-gevad tule ohvriks. Kuid ta kartus oli asjata sest üks suurekasvuga neeger lähenes vangidele ja need üksahaaval tõstis mootorpaati, vaevalt meetri kau-gusele poistest.

Sündmused järgnesid tõesti kiiresti ja näisid paha unena.

Suur must mees, kahtlemata völorite päälük hüppas paati ja seisis võidu-kindlalt oma ohvrite juures. Kaldalt hakkas kostma lähenevaid hääli.

Sel momendil Reg katsus teotseda, sest ta arvas lõpu lähenevat kiiresti. Ta oli pannud tähele, et paat oli kinnitatud ainult ühe kõiega ja Harry oli juba proovinud mootorit. Aeg näitas, kui kaugele nad suudaksid sellega saada.

„Lõika nõor pooleks ja pame mootor käima, mina lükkan selle metslase ta-gant üle parda,“ sosistas ta Harryle.

Pöksuvate südametega valmistusid poisid teotsema, ajal mil paha aimamatu metslane põrnitses oma ohvreid ja uris-ses kähedalt.

Hirmsasti karjatades tormasid poisid oma peidukohast välja. Reg tormas na-gu nõrgameelne negri kallale ja Har-ry löikas köie pooleks ning pani moo-tori käima.

Õnneks oli saatus soodus. Subor moo-tor hakkas suure põrinaga ja täie jõuga liikuma. Reg jooksis paadi pärasse, kust veel nägi ainult kaldale komber-davat hiiglast ning pärismaalaste imes-tavaid nägusid, kes vaatasid oma Ju-Ju põgenemist.

Teel sõbralikku külla jutustas inse-ner Donald oma päästjaile konn-rah-vast ja sellest, kuidas need ohverdasid omi ohvreid püha järve alligaatoreile.

„Täna teid vahvad poisid, et nüüd olen siin,“ ütles ta. Kui nad mu taba-sid, mõtlesin tõesti, et Ju-Ju oli saat-nud mind neile ohvriks. Ja kahtlemata õleks ka teid, hr. Gilbert sama saatus tabanud, kuid nende vahvate poistelä-bi oleme veel elus. Hr. Gilbert omalt poolt ei saanud muud lausuda kui võt-tis poiste kätest kinni ja sosistas: „Hästi tehtud, poisid, hea, et tulite just viimasel hetkel!“

Kuidas Etsist juht sai.

Mina ja Ets, me oleme peaaegu ühepikkused ja ühevanused, aga Ets sai varemini skautjuhiks kui mina. Lühidalt — asjakäik oli järgmine:

Ets oli maalgi olnud juba „paelamees“, kordnik; aga ega's sea polnud mõni juht. „Vähemalt salgajuht, siis võib juba juhiks nimetada,“ nii ta lausus alati. Juhus ei lasknud end kaua oodata. Varasügisel läks ta linna keskkooli ja jõuluvaheajal oli juba salgajuht. Aga ta ei näinud põrmugi rahul olevat oma kõrgendatud tiitliga. Poiste ringis sagedasti vangutas mõtlikult pead ning urises midagi „oma rühmast“. Me ei aimanudki, et see umbes tähendas: „Vähemalt rühmajuht, siis võib juba juhiks nimetada...“

Suvevaheajal oli Saare Ets väga energiline. Kui me vahest külanurmel palli kopsisime, rääkis ta miteskautidele tasa ja targu roheliste särkidega poistest, selgitas skautluse mõistet, meelitas ja ähvardas, ning ühel laupäevaõhtul näitas ta mulle — suures saladuses muidugi — „oma rühma“ nimistut. Palju seal poisse polnud, kahe naabriküla peale kokku üle kümne, sest oli ju meil koolitäre juures ka varem väike rühmake. Ning Ets tegi veel teise... Vaata poissi, imestasin, kiitsin plaani heaks ja Ets, peatäie pikem minust, kutsus mind pidulik-tähtsalt „rühma“ koondusele.

See oli kohe järgmisel päeval. Poisid istusid ringis kiigeplatsil ja Etsi punastades ning poiste kaunis vabal olles aeti seal umbes kolmveerand tundi üksteisele kärbeid pähe. Rühm ristiti Arusoo rühmaks, sest nii oli küla nimi. Ets sai — juhiks, ja keegi Andres Pärtlik abiks. Valiti ka muud

juhid, „ohvitserid“, nagu nad ise ütlesid.

Rühma soovine tegevus oli peaaegu puhtskautlik, kui välja arvata õunavargusekesed, naeritoomised ja muud meeliteritavad lõbusad jandid. Ainult puudus rühmavanim, kelle otsimiseks leidlik Ets kaua ja asjatult oma nuppu vaevas. Siis tuli sügis ja Ets läks kooli, olles pisut pettunudki oma juhi tegevusest.

Jõuluks tuli Ets jällegi koju ega leidnud enam eest Arusoo rühma, „oma rühma“. „Abijuht seletas, lastes suitsu läbi nina, et liikmed olivat tüdinud... Ets vastas, see polevat mingi asi, Arusool on rühm, tema on juht, malevas on registreeritud ja puhas, lipu kavandigi ta olevat joonistanud.

Kuid ka õnnetuses on vahest õnn. Jõulupeol oli ta vormis ja vestluses koolipapaga õnnestus tal see võita oma nõusse, s. o. saada oma rühmale kauaoodatud vanem. Aga nüüd polnud rühmas poisse. Kuid Ets võttis asja uuesti käsile, koolipapa rääkis kah poistele sõnakese ning Etsi puhkeaja lõppedes oli Arusool rühm. Kuigi väike, ent siiski rühm.

Etsi suvevaheajaks koju tulles oli Arusoo rühm juba aastane. Ta juht, Ets, pidas menukaid koondusi, rühm sai palli ja lipugi — peokese koguni löi maha! Etsil särasid kuldpaelad rinnas, sai „eeskujulikukski“.

Jah, Ets on nüüd läbi hädade juht, rühmajuht. On peajao pikem minust. Ja mina mõtlen veel, et kordnikki on tõepoolest juht...

Teie

Roheline Sulg, kordnik.

Võidad elus — skautlusega.

Kord ühe rühma aastapäeval viibides vahetasime mõtteid skautluse ja elu üle. Juubelrühma vanem, kohaliku keskkooli direktor hra P., kes tuli-hingelise noortesõbrana meie hulgas viibis, avaldas arvamust, et skautlus peaks suutma noortele olla selliseks elukooliks, millisest läbi käies skautnoorel ei tuleks kaevata tööpuuduse ja viletsuse üle, vaid et tööandjad üksteise võidu püüaksid skaute endi teenistusse!

On see võimatu? -

Ei sugugi! Kui suudaks meie juhid ja skaudid võtta skautlust nii, nagu seda tõesti võtma peaks, siis mõne aasta pärast oleksime taoteldavas suunas võitnud palju. Tarvitseb meil vaid täita skaudiseadusi ja kombeid ilma ühegi erandita, vaba aeg pühendada skauditarkuse salapärasusile, ja pole kaugel aeg, mil hakatakse meid ühiskondlikult tõsiselt arvestama. Skautlus peab looma — ja ta vaidlematult teeb seda — aluse noore ühiskondlikule maailmavaatele, kasvatama temas kõrge kõlbla taseme ja võimalikult kiire kohanemis- ning juhtusile vastuvõtlikkusevõime.

Mida võime veel nõuda mängult? Skautlus on ju mäng, ent ka ainuke mäng, mis võib viia selleni!

Ekstlik aga on arvamus, et skautluse õilistav mõju nakatuks mõne päevaga.

Olen näinud mõningaid tegelasi nõudvat poisi loobumist skautlusest, kui poiss, kes skautluses vaid algajana lühemat aega, näitab nõrka endadistsipliini ja kriitika puudust. Kui oleksime, ja kirjeldatud nõudmise järgi peaksime seda tõesti olema, ideaalsed inimesed, siis poleks mõtet skaudelda!

Skautleme selleks, et vabaneda ja hoiduda eemale pahedest, skautleme selleks, et tahame saada meesteks, kes võitlusis eluareenil pärivad võidukrooni!

Oleme Cesari taolised!

Ta tuli, nägi ja võitis!

Ka meie suudame seda — skautlusega!

N-sk.m. F. Orb.

Skaut on viisakas!

Haridusministeeriumi nõunik hr. M. oma koolide revideerimiskäigul külastas X. gümnaasiumi. Tunni lõpul klassist lahkudes ei jõudnud direktor avada külalisele ust, sest ta viibis veidi kaugemal. Seda nägi keegi poiss, kes istus uksele lähemal, ehkki mitte esimesel pingil. Poiss tõusis ruttu ja avas ukse!

„Ta oli skaut?“ ütles küsivalt hr. nõunik direktorile, kui nad klassist olid lahkunud.

Direktoril jäi üle vaid jaatada, sest poiss oli tõesti skaut, olgugi et tal polnud mingit skauditunnust rõivastel.

Skauti tuntakse tema käitumisest!

F. O.

Eesti skaudid Läti skautide suurlaagris.

Kolmas Kiri poegadele.

(järg 4)

Skautidel ja hundipoegadel on ilus abinõu, kuidas teha end õnnelikuks. Milline sinu arvates see on? Kas keksleda ümber või elada skaudi mängu? Kas elada laagris? Kas süüdata lõket ja valmistada endale toitu? Kas jälgides looma või lindu, et tutvuda tema elu ja tegevusega? Jaa, teeme seda ning tunneme end õnnelikudena. Kuid on veel parem abinõu peale nende, sealjuures väga lihtne — teha teisi õnnelikuks.

See tähendab, hundipoeg teeb igapäev kellelegi hääteo. Kellele? — See ei ole oluline (muidugi jättes end arvestamata) sõbrale või võõrale, mehele, naisele või lapsele. Loomulikult, ka hundipoeg võib väike rüütel olla, s. t. eriti aidata naiti ja lapsi.

Selline häätegu ei pea tea just kui suur olema — peaasi, kui ta tuleb häast südamest, sundimatult, rõõmsalt naeratades ja muidugi jõukohaselt. Parim ja ligem juhus on kindlasti oma kodus, kas aidates ema, isa, venda, õde, sulast või teenijat. Sinu vanemad võivad ei tea kui rikkad olla — neil võib olla kas või iga toa peal teenija, sinu jaoks isegi vast kaks-kolm, kuid vaatamata kõigile sellistele soodustatud olukordadele võid ja peadki jääma hundipojaks. Võib ju sellisel juhtumisel sinu või sinu vanemate seisusele väga haavav olla, kui poeg — sina — ise puhastad oma saapaiid, pesed oma nägu, riietud ise jne. Kuid harjudes nende pisitegevustega võib see sulle hilisemas elus mitu korda väärtuslikum olla kui bonne või toatüdruku „poputamine“ — Sellisele „popsutamisele“ lõõ aegsalt käega ja tütle, et hundipojana tahad kasvada tubliks meheks, mitte aga poputatud mugavaks härraks.

Ei ole skautidel ega hundipoegadel kombeks oma hääteo tegemise eest võtta vastu n. n. jootraha. Kui võtad vastu sellise asja eest tasu, siis see ei ole enam häätegu, vaid tasutud töö.

Kui keegi soovib sulle anda tasu, siis tee sama, mida teevad skaudiid, „Tänan, olen skaudipere liige, hundipoeg, ja mina sellise töö eest tasu ei võta.“ Väiksed ja suured sõbrad, kui neid ridu loete, vahest meenutate siis endas, kui võrt olete suutnud täita seda ilusat hundipoja-skaudi aukohust. Olen võinud ise tunnistajaks olla nii mõnegi hundipoja-skaudi tegevuse juu-

res, kus nemad seda aukohust mitte ei ole täitnud. Vanem vend, õde, ema või isa käsevad midagi teha, „suurtegegelane“ on küll „alati valmis!“ seda tegema, kuid nagu juut, on kohe valmis juurde lisamaa, „aga see maksab“. Ja meie hulgas ei ole küllalt sarnaseid, kes sel moel on võinud alla neelata nii mõnegi suutäie maiustusi, istuda mugavalt kinos jne. Kas sinu vormi küljes ei ole mingi ese, mis säärasel teel omandatud. Kas sinu puss külje peal, vile taskus või mõni muu ese ei häälitse: „See on omandatud häätegu tehes.“

*

Väga kehv on, kui säärase häälitsega eset kannad enese juures — ta ei lase sinul naerda laia, lõbusat endaga rahulolevat hundipoja — skaudi naeru.

Kuid jätame seda seekord — tunnistame, oleme noored ja ekslikud, edaspidi püüame saada paremaks — ja juba tänasest päevast. Ja et sul alati meeles seisaks, et pead tõsist häätegu tegema igapäev — seo oma kaelaräti otstesse sõlm ja ava alles siis, kui oled teinud hääteo. Kontrolli end — kui mitu korda suudad neid avada igapäev. Ja kui „saatus“ sind tõesti kiusab — ja kõik hääteovõimalused on lasknud sinu eest ära putkata — siis ole terasem järgmisel päeval — sealjuures lunasta ka eelmiste päevade võlg.

Skaudi vormist.

2. järg leheküljele 78 E. Sk. Nr. 5.

PUKSID.

Ja nüüd need püksid, mille pikkuse kohta nii palju räägitud. Neid lühikesi tumesiniseid või musti skaudipükse loetakse paremaiks üldse. Skautlus aitab moodse koolipoisi välja pika pükste orjusest ja saadab ta kooli paljaste põlvedega iga päev — päevast päeva. Tean poisse kes käivad nii iga-päev ja neile pole külm seni midagi teinud. Kuid pikkade pükstega „mehele“ — kui see peaks kord paljaste põlvedega liikuma — teeb ta kindlasti liiga. Siin on vaja harjumist ja muud mitte midagi. Skaut võtab eeskuju mees-telt kes välitegevuses kannavad lühike-si pükse. Lühikesed püksid on rohkem kui mood — nad on jäädavad, nad on hea tervise ja puhtuse väliseks nähtavaks tunnuseks. Ükski mees ega poiss ei saa higistada lühikestes pük-ses, mis on küllalt laiad ja lühikesed, nii nagu pika püksiline mees.

Lühikesed püksid kohustavad elama puhtalt ja mugavalt — nad tuletavad meelde, et skaut on puhas sõnas, mõt-tes ja teos.

Meriskautidele soovitan kanda samu tumesiniseid lühikesi pükse. Erandjuhul võiks nad kanda ka pikki pükse tal-vel ja suvel merel halbade ilmadega.

SUKAD.

Skaudisukad on tumedad, malevas üh-te värvi. Sukad keeratakse maha alla-poolle põlvi.

Meriskautidele sobiksid mustad sukad eestivärvi äärega.

Skaut omas vabas riietuses: lahtise kaelusega, üleskäänatud varukatega, lühikeste pükstega, võib vabalt teotseda merel, metsas ja võsastikus ja elada vaheldusrikast skaudielu, mis teeb pois-sist väärtusliku mehe.

E. Punase Risti Peavalitsuse ja Tallinna skaudi sõprade seltsi juhatuse liik-med Tallinna skautmalevas külaskäigul.

Tellige aegsasti „Eesti Skaudi“ XV aasta-käik, et saaksite esimese numbriga kohe peale ilmumist kätte.

Suure sõjakäigu ees.

On tarvis uusi sihte! Ei lähe enam enam see kiratsemine ega nõrutamine tagasihoidlikkuse etiketi all.

Meie oleme ometi noored! Ei tohi meie nooruslik vaim pehkida tardumuse tündris, eemal värskest õhust ja tööst. Peame kord rebima sidemed, mis takistavad vabatungi, peame rebima püüdnised mis meelitavad tühjusse.

Või siiski veel mitte kohe? Või ootame veel? Või ootame veel kuni too ümberkukkuv raamatukoi, kes loeb enast vaimliseks aristokraadiks, kahjuröömsa naeratuse saatel lööb tulise lakiga vajumuaesuse pitsati meie ajude urgastesse.

Ei tohi nii, poisid! Ei tohi skautlust kõrvale juhtida, et ta suubuks umbseisse kaanaleisse, mis eales ei juhi avatud merele. Nii ütles meie Esi-mene Piilur, me isa.

On tarvis puhastust! Ei maksa solgivett filtrida, parem see välja kallata. Viskame ühes kõik välise kirevuse ja pinnapäalsuse. Heidame kõik mis liigne, end pingutame, otsides vahendeid, mis tarvilikud avarale merele jõudmiseks. Plekitükkidega ja kassikullaga ehitud jõulupuu ei pääse peatse hävin-gu paratamatuse eest, kuusk metsas aga tõstab latva kõrgemale ning kõrgemale.

Enam pinget on vaja! Ühendame juhed elujõulisusdünamoga ja kogume voolu. On 10 000 volti vähe, siis pingutame 20 000. Aga pinge peab olema kõrge. Elustame selle vooluga oma mõt-tehõõglampe ja lihastemasinaid. Anname valgust ja soojendame õhku, ent tuleb keegi ülearune ja segab me suuna, siis näidaku me elektriline pinge me löögikõvadust.

Enam tõsiseid skaute on vaja! Tarvis on poisse, kes eneses ke-hastaks skautlust. On vaja Hirvejalgu ja osavaid kütte, on vaja osavaid sõja-mehi kellede tomahavkid säraksid võidu teravate silmadega, kellel vetruvaid lihakseid heitluses painuvaid, ühel osavamalt kui teisel, teisel väledamalt kui esimesel.

Tukkuku Kandiline Mõistatus rumaluse vakuraamatute keskel, pikutagu udusulgede murul musttuhast säädust! Aga Noor Piilur ei oota enam. Noor Piilur läheb sõjakäigule kui tubli sõjamees, kes võitleb oma ajude teravmeel-suse ja käsivarte sitkusega. Kõik kaasa! Siis läheb Noor Piilur. Läheb ja peksab elu-jõulise värskusega põrmuks Kandilise Mõistatuse paberikantsi.

Tallinna skaudid Läti suurlaagris.

Paatidest.

(järg)

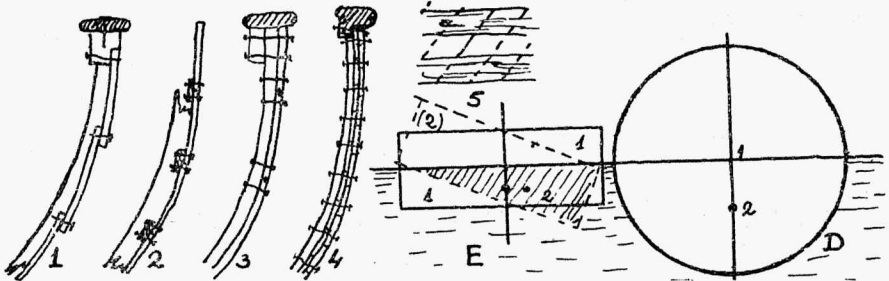
Esimene joon. 1 on sagedasem ehitusviis kus ühe laua äär jääb teise peale ja siin omavahel kinnitatakse: naelad lüüakse väljast sissepoole ja keeratakse maha seespoolt ja lüüakse ots tagasi puusse.

Teise joon. 2 on võimalik seda seotist teha, pannes laua äär ääre vastu ja sissepoole pannakse liist ühenduskohale peale ja laud needitakse kinni. Sel teel saadakse parim veetihe ühendus mis osutub ka kergesti ehitatavaks ja tugevaks.

süvisega 2½ jalga võib kanda 20 meest. Nüüd need paadid on 2 kordsed purjeriidega kaetud õhuga vahel nii, et see ka ümbermineku korral suudab kanda 25 poissi. Neid paate on tarvitatud Inglismaal suure eduga ja pole juhtunud et purjeriide oleks purunenud. Selle kerge paadiga on kerge randuda sest istub õhukeselt vees.

Jahtide paadid on kerge ehitusega ja on liig väikesed hulga poistele, nad on kohased sadamas kahele ja kolmele poisile kuid nendega merele minna on ohtlik. Juba sadamasse tuleva või lahkuva laeva lainetus võib saada sellele paadile hädaohtlikuks.

Paadi kuju. Kui teil peaks olema

Diagonaalselt joon. 4 kahekordselt kaetud: Nii et välised laud on korisontaalsed ja sisemine põiki nad on omavahel kokkuneeditud. Pahe seisab selles, et vesi pääsedes kahe laua vahele tekitab mädanemist mis kiiresti hävitab paadi; kuid ehituselt on see paat väga tugev ja kannatab lööke.

Joonisel 1 on näidatud parda ehitus ja lauaga katmine. Ribid on hambulised, et kinnitada laudu. Joonisel 2 näidatud liistud on lastud ribidesse ja on tihedalt koos laudadega. Joonisel 3 on näidatud parda teine ehitusviis lisaliistu (1) abil peal katelauaga (2).

Tarvitavam puusort on männipuu, ribid tihti tammest.

Paadi suurus. Paadi suurus maksab. Kuid pea meeles, et väiksemate paatidega on suuremaid võimalusi tegutsemiseks. Paat 32 isikule võib olla väga ilus jaht kaetud ja ballasteeritud kuid sõudepaadina pole see kõlvuline, see osutub raskesti käsitatavaks halva ilmaga, tema raskus on umbes 2 tonni.

Paat suurusega 18 jalga \times 6 jalga --

võimalik valida paati, siis võtke endale lameda põhjaga paat. Terava põhjaga V kujuline paat kaalub rohkem, lõikab laineid ja seetõttu tuleb üleparda rohkem vett sisse kui U kujulisel. Esimene neist purjede all ei ole nii kindel kui teine, nagu näeme jooniselt B ja C. Kujude vahe on näidatud joonistel B ja C. Esimene neist on U, võrdlused on näidatud punktirjoonega. Üldreegel mereranna paadid olgu U tüüpi; seevastu jõe paadid on enamuses V kujulised ja seega hädaohtlikumad.

Paadi meeskond istub ülevalpool vee-pinda ja kui on tegu sõudepaadiga siis on see pallastiga koormamata, raske kiiluta, mis tasakaalustaks raskuse ja tuulejõudu, siin peab stabiilsuse andma paadi põhja kuju, mida lamedam ta on seda raskem on teda külliti kallutada. Korrapärane puukuul joonis E ujub ükskõik millisel küljel; andke talle tõuge ja ta pöörleb ringi. Lame laud joonis D ujub ainult lamedatel külgedel, tõsta ta servale püsti, niipea kui ta käest vabaneb, hakkab ta lamedal küljel ujuma.

Joonist E vaadates selgub; ükskõik

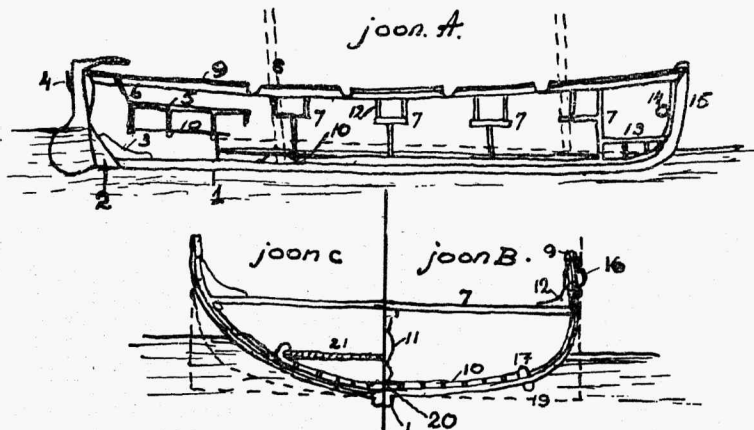
mis asendis kuul ka ei ujuks, raskussenter jääb ikka punkti 1 ja vee surve senter punkti 2, sest kuulil on ühtlane kuju ja nii jääb veesurve senter madalamale raskussentrist. Veesurve surub keha alt üles. Keha raskusjõud on punktis O ja mõjub otse ülevalt alla.

Joonist D näeme ujuvat lauda 1 ujumaslapiti, keha raskussenter on punktis V ja vee surve raskussenter on punktis O. Kui püüame lauda ümber tõmmata (näiteks nõoriga väikese masti küljes) siis üks külg 2 läheb sügavamale vette ja teine tõuseb üles (2). Seetõttu veesurve kaldub ühele küljele ja püüab lauda viia algasendisse, sest keha raskussenter jääb endisse seisu. Nüüd, nagu eelpool selgus, veesurve surub üles, kuna raskus tõmbab alla, püüdes lauda nii lamedale küljele tagasi viia. Niipea kui laseme nõõrist lahti, võtab laud oma algseisu tagasi, s. o. hakkab jälle ujuma lamedal küljel.

Masti külge kinnitatud nõõriotsa tõmbamine annab sama efekti, mis tuule pu-

tükk; 4. rool; 5. tagumine piidalaud paadijuhile ja „reisijaile“, istmed ümberringi; 6. seljatuigi; 7 piitad sõudjatele istumiseks; 8. koflled milledesse aerud asetame sõudmiseks; joonisel on selleks lihtsalt lohud pardas, teistel paatidel on metallist pardasse asetatavad koflled, paljudel paatidel on selleks kaks puust pulka, millede vahele aer asetatakse; 9. parras — paadi äär; 10. põhilaud; 11. piita tugi; 12. piita põlved; 13. võõri põhilaud bootshaagi käsitajale püsti seismiseks; 14. paadi rõngas vanguliini kinnitamiseks; 15. võõrstevin millele tugevuseks seespool tükk vastas.

Joon B ja C on paadi põiklõiked nagu eelpool tähendatud. Joon. C on näidatud n. n. V kujuline paat. ja B on lamedapõhjaga U kujuline hää stabiilsusega paat neil joonistel on näidatud ka paadi üksikosaad, põiklõikes numbrid on samad mis joonisel A. 16. liist väljaspool paati tõuge te vastuvõtuks väljastpoolt; 17. sissimine abikiil mis annab paadile tugevust kui ta ulatub võõrist ahtrini; 18. piita

humine purjedesse. Siit selgub, et ümarguse põhjaga paati tuleb koormata, et ta oleks suueline kandma purjesid, kuna lameda põhjaga paat on stabiilsem, kuigi kaldub veidi viltu; ja kui meeskond istub tuulepoolele pardaile (2), vajutavad selle parda madalamale oma raskusega ja paat jääb otseseisu.

Need selgitused on harilikult küllaldaselt paadi kuju kohta: siin mul polnud soovi selgitada laeva ehitusviisi, isegi mitte paadi kuju ega paadiehitamist õpetada, see ainult aitab valida sobivat paadi tüüpi mitmesugusteks otstarveteks.

Joonisel A on näidatud harilik sõupaat; et näidata üksikosaade nimetusi: 1. paadi kiil; 2. ahtri stevin; 3. ühendus-

tugiliist eelmise moodi hoiab stervinisi koos omavahel ja ühendab neid ribidega 19; vähim abikiil hoiab põhja kulumise eest paadi maaletõmbamisel; 20. paadi emapuu lame kiil mille küljes päris kiil — see annab paadile tema tugevuse peamiselt esimesed küljelaud on kinnitatud kiilu sisse. Suuremas osas paatides ribad on põigiti paadi emasse sisselastud ja kinnitatud poltidega, nende peal on põhilaud. Mõnikord ribad lähevad risti üle paadiema Kõikidel juhtudel on ribidesse tehtud sisselõiked kiilu juures vastu küljelaudu, et vesi vabalt saaks voolata ahtrisse kokku, et teda siis üle parda välja visata või pumbata.

Sakala Sk. M. XV aastapäeva puhul.

Skautlik liikumine Viljandis algas 1917. a. mil siia evakueerus Miiitavi reaalkool. Nimetatud kooli õpilased kuulusid eranditult n. n. Boy-scout'ide malevasse, kuhu ka Viljandi eestlasi vastu võeti. Kui kool aasta pärast uuesti edasi Kaukasusse evakueeriti siis jäid Viljandisse eesti-soost boy-scouts, kes siin esimeste pioneeridena skautluse alal töötasid ning aastal 1919. asutasid Sakala Skautide maleva. Skautide maleva nime all töötab malev ainult lühikest aega. Eesti skaut-noorte keskel tekkis uus liikumine n. n. noorseppade vool. Pärast Eesti Vabadussõda algas suur rahvuslik liikumine ning ühed rahvusluse idee kandjad pidid olema noorsepad. Nende org-id levisid kiiresti üle maa. Ka Viljandi skautide malev formeeriti uuesti ümber noorseppade malevaks.

Noorseppade malev algab tegevust suure tõusu tähe all. Luuakse Vanematekogude — noortele peab ta olema moraalseks aluskiviks ning materjalsete töövõimaluste hankijaks. Neid ülesandeid täidab väärikalt Vanematekogu. Lühikese ajaga hangitakse malevale puhk-

pillide orkestri koosseis, mis maksab 1500 kr. Muretsetakse puutöö abinõud ja vahendid ning samuti laagrivarustust. Maleval on head ja energilised juhid eesotsas tol ajal kpt. Schwartz'iga ja V. Org'iga. — Liikmete arv tõuseb kiiresti 500-ni. Ning see 500 liikmene pere oli tol korral hästi kasvatatud ja distsiplineeritud — see oli ajajärk, mil noorsepad olid oma töös ja arengus kulminatsiooni punktil.

Suurele tõusule järgneb pea langus, mille põhjustasid juhtide kpt. Schwartz'i ja V. Oru lahkumine Viljandist. Vanemate kogust jäid eemale hr. Simon, Tekkal ja H. Lauri. Ja huvitav siinkohal märkida kuivõrd on sõltuv org. ainult mõnest juhust. Järgnevad aastad on seevõrd tegevusetühjad, et näit. 1926. a. vältel pole ilmunud ainustki käskkirja.

Lõpuks 1927. a. läheb Vanematekogul korda tuua malevasse uus juht kpt. K. Kutsar'i näol. Uuel juhil õnnestub elustada vaibunud noorte tööd ja tegevust. Luuakse uusi rühmitusi, pannakse rõhku noorseppade ettev. eksameiks ning korraldatakse laagreid. Noored on oma hu-

Sakala Skautmaleva vanemad ja juhid.

I rida alt: II j.sk. E. Tari, I j.sk. F. Rohula, n.skm. E. Kublin, II j.sk. E. Linsi, I j.sk. O. Jürgens. II rida istuvad: hra Rummo, prl. F. Rosenberg, II j. gaid Kardarik, hra H. Ruubel, hr. A. Pung, hr. J. Depman, hr. Asberg, hr. J. Sutt. III rida püsti: I j.sk. O. Laks, hr. Reiman, I j.sk. R. Juhkamson, ltn. P. Animägi, n.ltn. P. Pertel, sk. Ph. Adler, rover E. Malm, hr. M. Kärt. Pildilt puudub maleva abivanem hr. A. Moks.

vialal uuesti tööle rakendatud. Järgnevad maleva juht n. ltn. Kublin'il õnnestub Vanematekogu uuesti kutsuda ellu. Maleva vanemaks palutakse hr. J. Depman, kelle hoolet töö malevas võtab hoogu.

Noorotkaste asutamisega Kaitseliidu juurde kaob ka Eesti noorte ajaloost noorseplik liikumine. Noorseppade Tallinna malev ja Keskjuhatus ühinevad Noorotkastega ning üksteise järele likvideeruvad provintsi malevad. Sakala omad peavad küll kaua vastu iseseisvana, kuid pole Keskjuhatusel toetust, nad on ükski nagu saareke keset lõllavat ookeani. Vahepeäl on juhid ja vanemad laialivalgunud ning väike käputäis noori Ph. Adler'i juhtimisel on veel nimekandjaks sildiks jäänud.

Noored lõpuks saavad omale juhiks vanemaks ja sõbraks koolijuht hr. A. Moks'i. Tema vilunud pilk leidis vead. Ning nüüd edeneb asi kiiresti. Ühineatakse Eesti skautidega — hr. A. Moks kutsub malevasse tagasi hr. H. Ruubel'i ja Ed. Kublini. Vanematekogu täiendatakse ning luuakse kaitsevägega tihe kontakt.

Mõne aastaga on vaibuvast ning näiliselt surmale määratud noorte malevast võrsunud tugev skautide malev. Sakala skaudid pole praegu organiseerunud mitte ainult linnas, vaid ka maakonnas on maleval pool tosinat rühmi. Kogusummas malev loetleb omi liikmeid 300.

Praegu hr. A. Punga energilisel juhtimisel töötab Vanematekogu hankides noortele materjaalseid toetusi tööks. Maleva avanemad hr. J. Depman ja kol. ltn. Raud oma tööga on palju teinud Sakala skautide hääks.

18. ja 19. mail malev pühitses oma XV aastap. Sel puhul korraldati jumalateenistus Viljandi Jaani kirikus ning selle järele lõkketuli Viljandi Lossi mägedes. Eriti lõkketuli meelitas kokku suure rahvahulga. Lõkketulel esinesid ettekannetega pääle Sakala oma pere veel külalised Tartust. Tartu skaute oli sõitnud külla Sam Eber'i juhtimisel üle 60.

Järgmisel päeval oli paraad Vabaduse väljal. Paraadi võttis vastu kol. ltn. Raud, kes ka asetas skautide poolt pärja Vabadussõjas langenute sambale.

Paraadile järgnes aktus ning õhtul pidu muusikaliste ja skautliste ettekannetega.

Aastapäeva pidustusil Sakala skau-

did näitasid, et vaatamata nende skautlikule noorusele nad siiski on õigustatud pühitsema oma 15. aastapäeva. Ühtlasi me tahame püüda ning teha kõik, mis meie võimuses, et esineda väärilt teiste skautide seas ning saavutada kindel esimene koht.

E. K.

Heimtali laager.

8—12. juunini korraldas Sakala Skautide malev oma 5 päevase laagri Heimtali asund. läheduses. Laagrisse koonduis 70 skauti ja juhti. Laagrivanemaks oli abivanem hr. A. Moks ja laagrijuhiks nskm. E. Kublin. Eriolist tähelepanu laagris juhiti eksamite ettevalmist. ja nende vastuvõtmisele. Samuti oli laagris suur hull algajaid, kes üldse esmakordselt laagris, neile kujunes laager esimeseks põhjalikuks skautluse õppetunniks. Suvepühade ajal — ilusate ilmade tõttu külastas laagrit hulk rahvast. Vaatamata kaugusele, oli tulnud Viljandist üle 100 inimese lõkketulele, mis korraldati II suvepähal. Suurt huvi äratasid ning kiskusid kaasa kogu laagri pere mitmesugused skautlikud võistlused, mis korraldati lõpupäeval ja milliseid laagrivanem hr. A. Moks viimaseni jäädvustas oma foto-filmil.

Toitlustamine laagris majandusejuhi E. Tari kätes oli eeskujulik -- ning vanad laagrisolejad konstateerisid, et see on esimene metsalaager, kus kõht täis alati ja hääd toitu.

5. päeva mõödudes oli kõigil tahtmine jääda veelgi laagrisse ning lipulangetamise puhul olid paljudel pisarad silmis, et nii ruttu peab minema laiali. Kuid varsti kogunes osa sellest perest et võit ta osa Väraska laagrist.

E. K.

Sakala Skautide Malevast.

Möödunud aastal, s. o. 31. okt. asutati Abjas skautrühm I jsk. E. Käri-Selli poolt. Rühmas on praegu 22 skauti. Üks salk seitsme poisiga asub Mõisakülas. Praegu on rühmas kõvad II-järgu eksamid. Eksamite kõrval tehakse ka poksiharjutusi nskm. Hinduse juhatusel. 18. ja 19. mail, kui Maleva aastapäeva pidustused olid, sai rühm ka selleks ajaks Viljandi sõita. Töö läheb praegu suures tempos. Rühmavanemaks on härra konstaabel H. Kivi ja rühma juhiks I jsk. E. Käri-Sell.

„Zappik“.

Petseri Skaudid paraadil.

Vasakult: 1 rühma vanem, maleva sekretär (lipuga), 5. rühma juht.

Mõnda Petseri skautidest.

Järjest rohkem võib Petseri tänavatel liikumas näha nägusasse skaudi vormi rõivastatud poisse. Veel kevadel oli neid vaid üksikud, kuid hoogsa organiseerimistöö tulemusena ja tublide juhtide leidmisel on skautide pere rõõmustavalt kasvunud. Agaralt ollakse asja luures ja avalikkudelesinemistel on skaudid endale kindla poolehoiu võitnud. Mainiksin siinkohal hästi korraldatud Jüripäeva aktustpidu, kust soojalt osa võeti, samuti esinemist paraadidel, kus skautide sirged ja distsiplineeritud read kõikide tähelepanu endale köitsid.

Pidulikumaks sündmuseks Petseri Skautide perele oli aga Peavanema hra N. Kann'u külaskäik Petserisse kevadel mai kuu 26. päeval Petserimaa I Noortepüha puhul. Jaamas hra. peavanema saabudes tervitasid teda skaudid, kes olid rivistatud perroonile. Pisike hundi poeg annetas hra. peavanemale kimbu lilli. Hra. peavanema ettepanekul hüüdsid skaudid oma mehise tervituse ka vägede ülemjuhataja hra. kindral Laidonerile, kes aga teiste ülesannetega oli seotud ja Petseris pikemalt viibida ei saanud. Hiljem hra. Peavanema peo-

platsile ilmudes ja sealt lahkudes olid skaudid rivistunud spaleeridena.

Nagu juba ülal mainitud on Petseri skautide read tihenenud just viimasel ajal ja praegu töötab malevas kolm rühma ja hundipoegade kari, kokku umbes 80 liiget. Maleva vanemaks on õp. A. Hinno, abivanemaks koolinõunik Kõiv, juhiks 1. j. sk. F. Rätsep, sekretär K. Karlson ja maleva instruktor n. skm. R. Us. Meeldivamaks üksuseks on pois-tele ratsarühm, mis kutsuti ellu käesoleval kevad-suvel. Rühma vanemaks on veltv. Kana, juhiks 1. j skaut L. Kübar, kes tuntud kui hea ratsanik. Lühikese aja vältel on noored „ratsanikud“ juba niikaugel, et teevad maneesil päris korralikku traavi. II rühma päälikuks on K. Hintov, kuna III-dat rühma mis koosneb venelastest, juhib V. Milinin. Hundipoegade juhtimise on oma kätte võtnud Petseri N.M.K.Ü. sekretär E. Kuningas.

Praegu maleva sihiks on: muretseda Malevale oma lipp. Maleva juhi poolt koostatud kavandid on Peastaabis kin- nitamisel.

K. K. Petserist.

„Eesti Skaut“ on aegkiri kõigile skautidele, hundipoegadele, gaididele ja nende sõpradele.

Tapa skautide tegevus- raamatust.

7. aprillil korraldasime suure peo. Pidu läks hästi, rahvast laialt. Propaganda mõttes olid pileti hinnad äärmiselt odavad, kuid sellegi peale vaatamata jäi mõnikõrmmend krooni ülejääki, millest kavatsime telgid muretseda.

Pidu kavas oli sk. Verniku loodud näidend, mis üllatas tüüpide valikuga ja nskm. Baumani poolt loodud loomutruu indiaanlaste tants tam-tami saatel, siis kandis sk Kirs oma abiga tsirkuse numbrid ette näit.: nõõril tants, tasakaalu ja songlõõrimise trikke ning lõpuks lasso viskamist. Siis laule ja veel üks näidend, nii et kõik see aeg oli midagi rahvale pakkuda. Ka täitsid poisid, vaatamata, et esimest korda laval esinesid, isegi tütarlaste osad väga hästi.

5. mail oli Tapa skautidel Suurlõke mis on järjekorras teine. Skaudid läksid tõrvikrongikäigus kahe väikse trummi ja tam-tami saatel läbi linna spordiplatsile, mida ümbritseb kuusemets. Põlesid kolm väiksemat ja üks suurem tuli. Peeti kõnesi, lauldi ning kanti indiaanlaste tants ette ümber tule ja lõpuks jooksti tõrvikutega teate jooksu. Suurlõkke avas suguharu vanem hr. Nigol. Kõnelesid rühma vanem hr. Jakone E. P. R. Tapa kolonni esimees ajaloolistel andmetel Püha-Jürist ja võrdles samariitlasti skautidega ja hr. linnapea Rahn „jüripäev Eesti ajaloo“. jne

Master Bauman on nii palju asju ajanud, et loota on Tapale veel see aasta maleva kinnitamine. Poisid annavad praegu I ja II jrk. eksameid, et ei oleks juhtide puudust.

13. ja 14. juunil korraldasid skaudid spordi õhtumiitingu. Kavas oli kergejõustiku alad ja korv- ning võrkpalli võistlused Tapa linna koondusega. Korvpalli võitsid skaudid 3:15 ja võrkpallis 2:1, skautide poolt mängis kaasa suguharu vanem hr. Nigol.

60 mtr. jooksus esimene K. Ivanov 7,5 sek., teine E. Vernik 7,6 sek.

100 mtr. jooksus esimene K. Ivanov 12,6 sek., teine E. Vernik 12,7 sek.

Kaugushüppes: 1. K. Ivanov 6,53 mtr. 2. E. Vernik 6,40. Kõrgushüppes: 1. K. Ivanov 1,45 mtr. 2. E. Vernik 1,40. Kuulitõukes: 1. E. Vernik 15,68 mtr. 2. R. Mänd 12,60 mtr. Kettaheitel: 1. E. Vernik

42,95 mtr. 2. K. Ivanov 34,10. Odaheitel: 1. E. Vernik 49,74 mtr. 2. R. Mänd 47,95 mtr. Kolmikhüppes: 1. K. Ivanov 12,70 mtr. 2. E. Vernik 12,40 mtr.

Kergejõustikus on Tapa poisid tügevamaid Rakvere malevas.

Höbe Hunt.

Üleskutsed.

Palun kõiki juhte ja skaute, kellel on soov mind abistada ja kaasaadata luuremängude kogumisel. Suurtänu kõigile juba ette öeldes, paluksin kirjad saata Tapa, pstk. 46 nskm. J. Bauman.

Toimetuselt.

„Eesti Skaudi“ toimetus palub tungivalt järgmiste „Eesti Skaudi“ numbrite ilmumise ajaks saata kõigis malevais korraldatud laagrikirjeldusi koos mõninga ülevõttega.

„Eesti Skaudi“ järgmise aastakäigu esimesed numbrid ilmuvad Nr. 1. oktoobri algpäevil.

Poisid Kaugel Kuresaares.

Ega vist suvl pole kuskil mujal nii kaunis kui Kuresaares. Sirelid aina ägavad õiemeres ja kastanid upuvad uhkeisse küünlaise. Ega poistegi töö püsi enam rõskete seinte vahel — väljas ju kilkavad hundipojad ja mängivad hellakesed. Tragid on meie gaidid-hellakesed. Kahe nädalaga olid teised tip-top vormis, rahvuspüha rongikäigul esinesid eeskujulikult Said nad endale ka tubli rühmavanema pr. Bondartshuki, nüüd annavad poistele mõnegi silma ette. Gaidide tegevuskavast olgu mainitud suurem suvine laager Pärnu gaidide osavõtul kaunis Kuusiku metsas, Pälla röövlilossi varemeil, ühine lastepidu skautidega, kus tuli pidulikult kätteandmisele ka gaidide rühmalipp, mille juures nad ammu vaeva näinud. Ja maleva asutamine on ainult päevade küsimus — Skaudid võtsid osa Saaremaa rahvuspäevast, korraldasid ülesaaremaalse teatejooksu 5×500 m. 21. juuli paigu on ühine lastepidu gaididega. Loodetavasti me tohime sinna oodata ka Harrit. Ja meie laager pole ka kuidagi mõeldav ilma temata. Laager tuleb meil Järvemetsal, Karu järve kaldal. Hra. Martinson, söp-

rade seltsi esimees on laagriivanemaks, juhtide ja muude asjameeste leidmiseks jookseb malevajuht igapäev linnas ringi. Tahame ju sel aastal ka rühmavanemaid kaasa võtta.

Raskusi on ja neid veeretatakse mõnelt poolt veelgi meie teele, aga meid tiivustab teadmine, et see just näitab kui tõsiselt arvestatakse meie tööga. Kuskil hiljuti peetud laagris, mitte skautide omas, lõkkeõhtul lõkkevana oli „läbi lilled

annud pirne“ skautidele, mis paljudes imestust tekitas. Oli ju laagri lõkkevana tegelikult vana pedagoog, mitte mõni pisike põlvepikkune hundipoeg. Ja pedagoog peaks olema ka noorte kasvatamises pedagoog! Aga mis me sest räägime. Kipuks nagu muudki niiviisi keelele valutatult lobisema. Las parem jääda; skaut ei kaeba, vaid vilistab ja teeb edasi oma tööd. —

Tuudur Päevasalu.

Hra Peavanem kõnelemas Petseri noorte pühal.

Mõni rida Järvamaalt.

Palju on möödunud päevi ajast, mil viimati leidsus sõnumeid Järva pois- teest ja nende tegudest „Eesti Skaudi“ veergudel, aga süüdi pole selles mitte siinsed kirjameistrid, vaid paljud segased lood, mille selgitamiseks pole aga seekord haaranud sulge. Olgu kuidas nende asjadega just on, seekord pidin aga paja- tama, mida meie siin metsade taga teeme ja kuidas elame.

Rühmitusi ligi 10, laiall paisatuna asub siin metsakolgastes ja linnagi müüride vahel, esitatud kõik moodused skaut, hundi- poegade, roveritega alustades ja gaid- hellakestega lõpetades ning ligi 200 neid kõiki koguneb. Vanu on tööpõllult kadunud ja uusi hulgake asutatud, nõnda need päevad tasapisi mööda on saadetud.

Oli kuidas talvel oli aga kevadel sipel- gaina kihama hakkasid kõik, kel vähegi seda „vabatahtlikku“ vaimu. Ruttu-kähku taheti kättesaada kõike ja teha tasa, mis talvel unarusse oli jäänud ja kui tuli takistusi, tõsteti kohe nurinat ja protesti- kisa nende vastu kel „meelevald teha suuri tegusid ja asju“. Agaramad selleks

olid Türi poisid, kurjad keeled teadsid rääkida, et neil olnud kavatsus lahku lüüa üldmalevast ja asutada omaette midagi malevkonda“ või nii. Aga noh, nemad elavad ju sääl „väikevelled“ kindla- mas kantsis, pole siis ime, kui närvid neil liialt pingul aga vahva peo tegivad nad siiski, mis kahjulikult mõjub „naabrite“ rahvaarvule. Hoidku taevas selle eest, mis siis veel tuleb, kui türilased saavad oma kampa tolle nõmmelasest noorem- mastri, siis jäädakse „üleaedsete“ pool puha kuivale ja kus siis nende „nõrkade“ sadu, mis valatakse vaestele koolijütsidele.

Äraseletatult on see jutt järgmine: meie pool ollakse kibedas organiseerimise vai- mustuses ja iga hinna eest püütakse saada kõiki just oma hoole alla. „Mede poiste ninamehed“ ei pahandu just palju kui mõni „klutim vend“ sirkab üleaedse „naabri“ maale aga sealtpoolt ollak- se hädas, ei leita millega tihendada piiri ehk veel halvem pole, millega hoida koos neidki, kes on kuidagi jäänud „omale maale“. Armsad pedagoogid siis leitua- sid hää vahendi; „tsurkame“ nelle paar „nõrka“ kirja, küll siis papad-mammad

näitavad neile „skouditamist“. Nõndasi siis lood järjed, aga see nii omavahel õeldud, ega see meid väga ei häirigi. Tsipa rappa jooksis mul sulg, aga vat tähtsam tuleb veel: 5. mail vajusid akki „kõik peamehed“ Paide; sinna vangimaja külje all asuvasse malevakodusse kokku ja pidasid ühe vägeva „nõupidamise“. Aina otsus ja „resolutsioon“ teise selga, et vaene „sikendäri“ härra aina ägas nende ülestähendamisega. Pole viga, said talvel kõik omaette „nohutada“ eks nüüd või kah natuke liigutada. Ikka propaganda ja demonstratsioon vastu samadele ning skaudipoiste poolest paar kraadi kangemalt, siis pole häda midagi. 1—2. juunil läheb ülemalevkondlikuks skautpäevaks ja siis seda mürtsu veel tuleb, aga praegu varane hõisata, näeme edaspidi. Ja laagri teeme vahva ning võimaluse korral hästi üksikusse kohta, sest tahame sääl anda ka juhtnõore „tegelinskeile“ ja kuidas sa teed seda kogu ilma ees. Teinekord kirjutan siis vast sellest, kuidas elavad üksikud suguharud. Aga kui Taevataat elupäevi annab ja meie ettevõtmisi õnnistab, küllap jätkub meilgi siis püsivust ja tahet saada homme paremaks, kui olime seda täna ning saavutada skautluse õilsamad sihid.

Kõikidele skautvendile tervitusi saates ja lootes, et õnneküllased on nende salgad algaval sügisperioodil jääme hüvasti kuni järgmiseni,

Hõbe Hunt.

„Kolme Kaarna Sugharu Skautlust arendamas.“

Mõni mõtleb, et jälle suurenes „metsik lääs“ ühe verimetsiku suguharu võrra aga oota ikka -- ülalmainitu kuulub Järva

skautmalevasse III. hundipoegade karjana ja asub Kirnas. Kari on üks nooremaist, sest asutati alles 8. märtsil s. a. aga juba algpäevil teotsema hakati sellise innuga, et nüüd on karjas 20 hundipojast 3. kahek. hp. 1. ühekõva ja 16 hellkappa. Karja vanahunt on wr. E. Praks, hunt I. jsk. K. Kanger, abihunt III. jsk. E. Teegelman. Kari jaguneb kolme pessa: „Õökullid“, „käod“ ja „pääsukesed“ ja tollest siis ka see nimetuski, et ehivad kolm õhuseiklejat pesade tootekeppe.

Olgugi karja eluiga lühike ja teotsemistingimused rasked siiski neid nõupidamisi on peetud õige tihti ja kordasaadetud mitugi asja. Isegi kodu saamise võimalused on jõutud välja „kookida“, mis omaltpoolt aitab tõsta töö tahet ning annab uut hoogu senistest kindlamini astuda skautluse mänguradadele. Praegu tehakse kibedasti eeltöid koolilõpupeol äraantava „lubaduse“ ja väikese etteaste hääks kordaminekuks, sest tahetakse siis näidata avalikkusele, mis on tehtud ja kuhu püütakse.

Valmistatakse ka suvise tegevuse vastu, olgugi, et tumedad on väljavaated tema meelepäraseks muutmiseks, sest olles „maarotid“, minnakse koolist vabanedes „sõraväkke sundaage teenima“ — siis jäägu kõik skaut- ja hundipoeglus kus seda ja teist, aga ega tollepärast käsi rüppes lasta olla.

Omavahel ollakse kibedasti võistlustega ametis. Esimene suurem ja ka tähtsam oli „eksamite sooritamise võistlus“, kus võitjaks tuli „Õökulli“ pesa. Aga ega sellega pole öeldud veel kõiki — järgmisel võistlusel alles näidatakse, mida keegi oskab ja võib, — kuid sellest edaspidi.

Eesti Skaudid Riias teel staadionile.
Pildil näha Tallinna maleva orkester.

Tallinna Emaderingi talvise tööhooaja lõppõhtu.

Talvel, kui meie korralikult pidasime väikest vaheaega, sest polnud parajasti neid „tegeliskiski“ kohal, siis taheti kohe asutada sliia „naabrite“ üksus aga kus sellega, parajal ajal saime kätte endi elupõlise juhi ja kohe kari kokku. Käivad nüüd siin maad mööda ringi magistrid ja puha aga ei õnnestu hästi see hingede-püük. —

Seks korraks hüvasti ja olgu igalpool õnnelik suur hulumine!

„Höbe Hunt“.

Võru maleva tegevusest.

2. aprillil k. a. korraldas Võru Skautide Maleva eesti skautluse asutaja Anton Õunapuu 16. surmapäeva puhul mälestusaktuse Võru Skautide Maleva kodus — Liiva 24. Aktus algas riigihümniga. Järgmiseks esitati Anton Õunapuu elulugu ja järelehüüdeid temale. Eesti Skautide asutaja auks lauldi ühiselt „Isamaa ilu hoieldes“ ja seisti hetk hardas leinas mälestuseks Aktus lõppes skauthümniga.

*

28. aprillil k. a. korraldasid Võru Gaidide ja Skautide Malevad jüripäeva pidustused. Kell 12 h. oli Võru Ev. Luth. Kog. kirikus pidulik jumalateenistus, mida kaunistasid kirikukoor ja solistid hr. Dachsenberg viulil ja hr. Grünvald trubal. Kell 1400 oli Võru ühisgümnaasiumis pidulik aktus. Marsihelide saatel toodi sisse malevate lipud, I j. sk. K. Rätsepp raporteeris maleva vanemale. Järgnes avasõna mlv. hr. Mõlterilt, mille

lõppedes kõlas võimas skauthümn. Teisena kõneles skm. H. Michelson, keda seks puhuks Võrru oli palutud, skautluse sihtidest, seadustest ja tähtsusest. Ta ütles ka tervitusi peastaabilt ning kutsus Võru skaute Taitu pidustustele. Peale kõnet gd. N. Hauk esitas klaveril Chopin'i „Revolutsioonilise etüüdi“ ja hellake Kütte kandis ette patriotilise deklamatsiooni. Ettekandele järgnes gaidhümn. Loeti ette malevate käsukirjad. Päevakohaste kõnedega esinesid veel Võru ühisgümnaasiumi direktor hr. Koemets ja S. S. S. laekur hr. Kelder. Gaidide toepelt kvartett esitas kaks Arthur Kapi laulu: „Lillekeesele“ ja „Kodune kohake“. Lõppsõna ütles Võru S. S. S. esimees Põlluaas Aktus lõppes riigihümniga. Peale aktust järgnes lastevanemete poolt korraldatud ühine tee noortele ja vanadele. Hea meeleolu eest hoolitsesid seks puhuks gümnaasiumi toodud raadioaparaat ja gaidid — skaudid oma lauluetekannetega.

Peale teejoomist toimus aktusest osavõtjate pildistamine.

Kell 6 õhtul algas linna pargis kontsert mis kestis 2 tundi. Mängis Võru — Petseri garnisoni orkester. Olguigi, et ilm polnud soodus, õnnestus kontsert majanduslikult üle ootuste hästi.

*

Võru malevasse on tekkimas uusi rühmi. Juba 20. jaanuaril saadeti Mõnistest vastav ettepanek. Nüüd tegutseb seal juba päris korralik rühm paariküm-

ne liikmega. Samuti on tekkimas rühm Pälgastesse. Kui viimane teostub, on Võru Malevas juba 7 üksust — 5 skautrühma, Roverklubi ja Hundipoegade kari.

Lähemal ajal, võibolla kavatsevad Võru gaidid ja skaudid minna Rāpinasse, kus pannakse toime skautpidu. Viimaselt võib muidugi loota pinna sondeerimist skautrühma asutamiseks Rāpinasse.

*

Tähelepanuväärivaim üritus Võru Maleva k. a. tegevuskavas on kahtlemata aktsioon Petserimaa vaesematele koolidele raamatute soetamiseks. See on õieti vastus hr. riigivanema üleskutsele Raamatu Aasta puhul. Võru Skautide Maleva, kes kuulub ka N. P. R. võrku ühes teiste ringidega otsustas ülal pool mainitud aktsiooni teatavaks teha Eesti Noorte Punase Risti Keskjuhatusel. Viimane kutsus üles kõiki Eesti Noorte Punase Risti ringe jälgima Võru noorte eeskujuga ja korraldada raamatute kogumist vaesematele maa-alkkoolidele saatmiseks.

Võru maleva on kogunud raamatuid umbes 100 ümber ja kavatseb need saata ühele Petserimaa alkoolile, kus raamatukogu pole olemas.

Paadermaa gaididest.

Ei tea, kuidas see õieti tuli, et Paadermaa tüdrukud või plikad, või mina nüüd tean, kummad, asutasid kohapäale 14. novembril 1934. a. gaidrühma.

Tõuke asutamiseks andsid 7. okt. skautide peole sõitnud Pärnu gaidjuhid, eesotsas gaideri Aidi ja Muusa Raistaga, kes sisendasid Paadermaa tüdrukuisse armastust gaidluse vastu.

Rühmavanemaks valiti pr. L. Ajango ja rühmajuhiks energiline gaid-algaja L. Lobja.

Tüdrukud süvenesid suure innuga gaidlikule tööle ja hakkasid hoolega III järku õppima.

Korraga tuli nagu välg selgest taevast — senisel energilisel rühmajuhil hakkasid lahtuma gaidihuvid. Tõttas koonduse asemel „maskeraadile“ ja unustas gaidliku töö täiesti.

Tüdrukud aga ei heitnud meelt, vaid töötasid endise innuga, näidates et raskused on selle jaoks, et neid võita.

Paadermaa gaidrühmas on praegu liikmeid 10-ne ümber, neist üks ka III järku gaid.

Gaidlik töö muutub kord-korralt sisulisemaks, sellest järeldame, et Paadermaa gaidid kirjutavad peagi oma aja-raamatu ilusamaid lehekülgi...

A-Ma.

Läti skautjuhid parga asetamas vabadussõjas langenud õpetajaile ja õpilaste mälestussambale.

Tallinna Skaudisõprade seltsi esimees V. Puhk asetab pärja vabadussõjas langenute mälestussambale.

Terassammurid.

Vaevalt on mõni minut möödunud nõukogu istangu avamisest, kui suguharujuht juhhib nõukogu, s. o. juhtidekogu mõttelennu tõhusate sõnadega suguharu nimele; seda pole veel olemas, — tuleb alles leida. Peakoosolek usaldas selle nõukogule, — ja nüüd oodatakse.

24 tundi hiljem askeldavad kaks neist juhtidest Skautlas. Uudishimulised hundud ja skaudid ümbritsevad neid, — sündinud on midagi erakorralist. Knopkarp, paberirull, eriskummaline kast ja need kaks — on kõigi tähelepanu objektideks.

Kogu skautpere ajudele on nädalaks tubli portsjon lisatööd; igaüks neist murrab pead, milline nimi küll esitada, et nädala lõpul see valitaks tolle suguharu nimeks. Ei ole lihtne leida eesti-pärast ja kõlalist, mehisust ja õiget suunda sisaldavat nime. Pole seda üheski leksikonis ega poiste mälus, — peab olema suurepärase vaimusälvatus.

... ja 87 vaimusälvatust võetakse välja nädala möödudes sellest erikummalisest kastist, — nimedekastist. Kuid

nõukogu, kes on nüüd „Nime-nädala“ lõppedes jälle koos, võib kinnitada, et kõik vaimusälvatused pole olnud teps mitte suurepäraseid. Kõigi nende 87 hulgast leitakse kümnekond tarvitamisväärset. Lõpuks sümptatiseerivad kõik esitatud „Teras-sammuritele“, — ja see valitaksegi üksmeelselt suguharu nimeks, millise otsuse suguharu nimepäev koldeõhtul tugeva aplausi ja rahuloluga vastu võtab. Neid paelub selle sügav tähendus.

Kõikide nimeide ideaal see pole, — palju tõhusam, kui mõni saagihimuline või luurav elajas, ehk mõni välejalgne pajuemand või nõrgemaid hävitav õhuvalitseja. See nimi jätab oma kandjad maistele radadele, — skautluse teile. Poisid!... Edasi terassammudel!

Sellisest pidev-matilt läikivast, vastupidavast, paenduvast ja tugevast metallist, terassammudel liikuva poisi sümbol ja nimi ühendab 9. märtsist s. a. alates pealinnas kümnendat aastat tegutseva XII skautrühma ja viiendat aastat tegutsevat XII hundipoegade karja vanemskautide klubiga üheks tervikuks.

Toimetuselt.

Kevadel, peatoimetaja ärasõites Poola, jäi käesoleva kaksiknumbri väljaandmine poolleli ja seetõttu palume lahkelti vabandada osa teadete aegumist milliseid mõeldud kevadel ilmuva „Eesti Skaudi“ tarvis.

Häda ajab härja kaevu.

Tallinna teateid.

18. ja 19. mail s. a. pühitses maleva oma 18. aastapäeva koos Jüripäeva pühaga, mille puhul korraldati 19. mail Toomkirikus skautide jumalateenistus. Vaatamata vihmasse ilmale oli kirikuminekuks kogunenud üle 500 skaudi ja palju nende vanemaid. Jumalateenistuse alguks oli kirik tungil rahvast täis. Jumalateenistust pidasid kolm õpetajat: Maleva õpetaja P. Kuusik, rühma vanem R. Uhke ja Toomkoguduse õpetaja K. Steinberg. Kuna ilm muutus järjest halvemaks, tuli esialgne kava muuta. Kõik nooremad skaudid saadeti peale jumalateenistust koju, kuna vanemaist skautidest moodustati esindusrühm, kes läksid vabadussõjas langenud õpetajate-õpilaste mälestussamba juurde, kus Skaudi Sõprade Seltsi esimees hr. V. Puhk asetas maleva nimel langenuile pärja. Pärja asetasiid ka Läti skautide esindajad, kes olid saabunud maleva pidupäevaks Tallinna 18. ja 19. õhtuil oli reaalkoolis meeleolurikkad skautide peo-õhtud. Mõlemil juhul oli saal juba hulk aega enne algust tungil rahvast täis, samuti kõrvalruumid, mille tõttu paljud sissepääsu-tahtjad pidid tagasi pöörama, ilma et oleksid pääsenud sisse. Õhtute kavas olid mitmesugused etteasted, mis koosolejate poolt võeti kiiduvaldustega vastu.

Kuna 19. mail takistas vihm et-

tenähtud välispidustusi läbiviimast, korraldati skautide paraadi reaalkooli väljal 24. mail. Kella 12.00 rivistati ligi 500 skauti-hundipoega rühmade kaupa. Kell 12.05 saabus väljale peavanema esitajana tema abi, siseministri abi E. Maddison, keda võetakse vastu tervitusmarsiga. Kell 12.15 saabus väljale 3. diviisi ülem kindral H. Brede. Peale rüthmituste tervitamist pöördus kindral tervituskõnega noorte poole, soovides neile õnne eelolevaks välistegevuse hooajaks. Pikema kõne pidas ka peastaabi ülem major A. Koik. Neile vastas maleva juht skm. Rich. Treu, kes töötas noorte nimel kõik teha, et noortest sirguksid tublid isamaa pojad — sellised, nagu oli meie esimene skaut Anton Õunapuu.

Sellele järgnesid ülendused ja võistluse auhindade jagamine. Meriskautide auvanemaks oli valitud Pikalaenu panga president hr. P. Öpik, kellele anti edasi omapärane nahast diplom. Hr. P. Öpik tänas südamlikkude sõnadega noori selle tähelepanu eest ja lubas igati alati koos olla noortega. Kohe järgnes paraadmarss, mida jälgisid aukülalised ja ligi 2000-pealine rahvahulk. Sirgetes ridades distsiplineeritud poiste hulk täitis oma ülesande hästi. Pärast paraadi korraldati jalutuskäik läbi linna Kadriorgu. Maleva ees sammusid kindral H. Brede, peavanema abi E. Maddison, peastaabi

ülem major A. Koik, välissekretär B. Rautsmaa ja teised skaut-sõbrad.

Sirged read, rõõmsad näod, paljaste põlvede ja käsivartega noored, kuulutasid pealinlastele et on saabunud suvi.

*

Matkamine on täies hoos. Seni on matkatud juba paljuis koduma kohtes. Rida matku on teoksil, kuid veel rohkem kavas. Momendil sooritavad matku: 15. rühmast 9 skauti Soomes — 300 klm.; 21. rühmast 5 sk. — 600 klm.; 12. rühmast 3 sk. — 200 klm. ning 4 sk. 700 klm. — kodumaal.

*

Laagrite hooaeg on paraku läbi. Ees seisavad aga mitmel rühmal veel laagrid. Seni on juba laagreid korraldanud 1. rühm 2-he nädalase, Väänas; 3. rühm 5 päevase Koplis; 6. rühm 5 päevase Rannamõisas; 9. r. 3 päevase Kohilas; 12. r. nädalase Kohilas; ja 15. r. nädalase Lohul. Kõigist laagreist võtsid rühmitused suurel arvul osa, kohati kuni 95% rühma liikmeskonnast. Seni on laagreis viibinud juba üle 150 skaudi.

*

Kümne päevane skautjuhtide laager peeti Aegviidus — Önnil. Laagris oli mitmekesine õppetegevus, skm. Rich. Treu juhtimisel, ning skm.-ite V. Birki, H. Tari ja H. Roosi kaasabil.

*

Välismaistest laagreist võtavad osa Tallinnast: Soome laagrist 11 sk., Poola laagrist 5 sk. ja 14 Tallinna kesk-kooli õpilast ja Rootsi laagrist 1 sk.

*

Maleval oli külaliseks kaks ingliskautjuhti, kelledega tutvuti Inglismaal korraldatud jamboreel, ning 24 ungari skauti, kes läbisõidul peatusid Tallinnas.

*

Maleva uueks vanemaks kinnitati seministri abi hr. E. Maddison.

*

Ilmus album „Skau did“ nr. 3.

*

Sügisene tegevus algab suurlaagri tähe all.

K. R—ne.

Jüripäeva ülendused.

Laagri Kavad

Skaudi poisid läh'vad laagri laagri elu nautima.

Refrään:

Ega pole muud kui pane paunad selga hakkame siis laagri poole marssima. Laagris on meil soojad söögid

präänikud ja piparkoogid.

Ref.:

Pruugib vajutada nuppe, kohe on meil praade, suppe.

Ref.:

Nõnda oli meie kavas, ehitada laager armas.

Ref.

Võru skautpoiste laager.

*„Kui jõudnud kevad,
siis skaut ju teab,
et peab linnast laagri minema.“*

Rõõmsalt kostavad selle skautluluke se sõnad metsateel, kajavad mitmekordselt vastu ja annavad kujutluse suurema salga liikumisest, kuna tegelekult on siin vaid paarkümmend rõõmsat laagrisse minevat poissi. Läbistatakse veel tükk lagedat mägismaad ning olemegi kohal. Pambud, riided, saapad maha, väike puhkus, supelus ning siis kibedasti tööle. Kostavaid hütüded, kopimised; aetakse püsti vaiad, laotatakse peale present, pingutatakse nõõrid ja telk ongi käes. Ilmuvad hädavajalised

se ja siis kui mõnus on väsinult visata voodisse. Värske õhk mõjub rammestavalt — uinutakse. Vahimees teeb oma seltsiliseks lõkke, mida ta ergutab ja kohendab. Ühes telgis vilgub aga veel kaua tuli — juhid peavad nõu.

Teisel hommikul võimlemise, pesemise ja teiste hommikuste askelduste järele algab jälle kibe töö. Kaunistamise töö aga ei lähe sugugi nii kiiresti, sest ta nõuab osavust, oskust ja kannatust. Kerkib pikkamisi ühte kohta latt, teise turbahunnik, käiakse selle ümber, vaadatakse, mõeldakse ja proovitakse. Seatakse kõrvale teine pulk või tükk turvast ja jälle vaata. Nii

Signaliseerimise harjutused.

vihmavee ärajuhtimise kraavid, sisse ehitatakse puuokstest raamid voodi asemete jaoks, kuna maa niiskuse tõttu pole hea magada maas. Sääb kõlab kõõgi poolt vile — toidule. Kokk, kes võitluse rabeledate mätastega on lõpetanud ja pliidiga toime tulnud, pakub poistele natuke teed ja võileibu. Hulk tööd teinud poistele on suureks mõnuks süüa tükk võileiba. Toit nagu tõstab tuju ja uue hooga läheb ehitamine lahiti. Kuna hädavajaline juba tehtud hakatakse mõtlema mugavustele. Telgid seest kohendatakse igasuguse käepärrast oleva materjaliga, ilmuvad riidevarnad, istepingid, igasugu asjade hoidjad jne. Rähmamise ja rabelemisega on kadunud aeg — juba hämarneb kui kokk teist korda hüüab toidule. Süüak-

mõõdas ongi päev ja selle tagajärjeks kenakesed ehitused iga telgigrupi ees.

Hundipojad, need kõige kannatamatamad, tegid endale maa peale päikese kella, mis näitab söögiaegasid. Lõid üles omale samasuguse laagri kui teistelgi. Abi aga neile ei antud, sel põhjusel, et poisid juba aegsasti harjusid ise omale tarvilikku muretsema. Hundikate kõrvale kerkib vägev raadiojaam „Hallo Madam“, mis töötab täielikus vaikuses. See on rooverite töö. Nad kasutavad veel kenasti puukände ja kõveraid oksid istmete tegemiseks. Laagrisse tulles torkab kohe silma l rühma poiste roheline samethekk. Järgmist telgigrupi piirab ehtne lattaed, mis jätab väga lihtsa kuid kena muje. Selles grupis on läbi viidud moodsed

joon — alllaagris on sisseseatud elekter.

Mõned sammud eemal keeb paks suits maa seest üles — see on laagri elusoon, pliit. Siin talitavad alatiselt kaks valgetes põlledes ja mütsides skauti — kokka. Laagris on ju tähtsam asi toit. Kui see hea, siis kõik hea, on meie majandusjuhi hüüdsõna ja et seda eriliselt alla kriipsutada muretseki ta kokkadele mundrid.

Kuigi vesi sulatab nii mõnegi suhkru, ei suuda meie igapäevane küllaline vihm laagrit kokku sulatada. Et siiski vihmataadi tulekut ette teada seadsid hundid sisse ilmajama „Hutobsi“, ning kuulutavad iga päev laagri röömsat metsas hulkumist või telkides istumist.

Suurepärase veega töötav „Osram“ elektrilambi vabrik „baromeeter“ teastaski ühel päeval kaunis lootustandvalt — „paiguti mõned väiksed hoovihmad“. Arvestati hoogudega ja otsustati pidada spordivõistlused. Poistel oli kogu päevaks tööd ja tegemist, et saavutada kohti, hütida võistlejatele ergutusi jne. Vihma aga ei tulnud.

Järgmisel hommikul kuulutas „baromeeter“ kuiva ja sadudeta ilma. Laager rivistus ja asuti matkatele, otse Vana-Kasaritsa poole. Mägismaal oli tore metsa vahel huikuda, mängida luuremänge, kus iga mees pani välja oma osavuse. Puhke ajal said poisid teoreetilisi juhatusi luureks ning ühtlasi ka tunda kõikide ilmajamaade üldomadust, et ettekuulutatud põuailm hakkas lekkima, piisad kastsid kõiki ühetaaselt märjaks, kuid sellest hoolimata kadus koodete kaetuna lauludest märkamatu.

Õhtul vallutas väsimus poisse õige pea. Kohe peale lõket koguti telkidesse puhkama, kuid laagri juhatus tahtis proovida poiste valmisolekut igal ajal ja korraldas just sel ööl, kui poisid nii väsinud, häire. Signaal antud, kuuldas telkidest kohe juttu ja mõni minut hiljem seisis kogu laager rõivais tümber lõkke.

Kõigilt skaudipoistelt nõutakse pioneeritööde tundmist, et seda kätte saada korraldati ühel päeval sellekohane õppus. Iga üks sai omaette ülesande ja pea ilmus hundikate telgi ette pulki, tugevamaid keppe ja nõõre ning õhtuks oli kahel pool väravat silla ja purde mudelid. II rühm ehitas samuti purde kuid seda mitte vee ääres käimiseks vaid ülesse taeva — nende platsi ehtis

sellest päevast peale tore vaatetorni mudel. I rühma poisid kui suuremad ei tahtnud aga leppida mudelitega vaid tegid supeluse kohale juba normaal suuruses purde.

Vihmataadile arvatavasti meeldis väga me laager nii et ta hakkas üha tihedamini meil küllas käima. Ajas ühel õhtul „meid just keset kõige lõbusamat lõkke aega telki, kustutas lõkke ja alles pika ootamise järele lahkus. Poisid olid ka kohe väljas ja uus lõkke pandi põlema. Vihmataat aga ei tahtnud end lõõduks tunnistada ja pööras kohe tagasi. Hakkas puistama piisku metsale, telkidele ja kogu ümbrusele. Ei lakanud ka hommikul meie ülestõustes, ka lõunaks ei läinud üle, vaid hakkas veel tihedamini sadama. Õhtuks paisus kohe uputuseks ja ujutas mõne minutiga kogu laagriplatsi. Sadas rängalt järgmise kesk-hommikuni ja just selle ajani mil oli määratud laagri lõpeta mine.

Hea meeoleolu hoidus ka vaatamata sellisele vihmale lõpuni alles ja tõusis isegi, sest kuulutatud parema rühma võistluse auhinnast said kõik üheväärselt osa. Kuna kõik poisid olid laagri heaks kordaminekuks kõik välja pannud otsustas maleva vanem kõiki hinnata ühtlaselt ja määras igale laagrisolijale auhinnaks päts saia. Vägevast kõlas selle järele hümn, langes lipp ja laager evakueerus.

See sadu oli omakohast ka õppuseks poistele — õpetas neil end kohandama ka paha ilmaga. Katsuvad ju kõik korraldada laagrit ilusate ilmadega, kuid sellele laagri võib kergesti mõni väike vihmahoog saatuslikuks saada. Praegune laager, mis alustatud juba kaunis kahtlaste ilmadega, oli aga kindel nii et peale 1,5 öödpäevast sadu ei olnud telkide alused sugugi niisked, sügavad vee arajuhtimise kraavid ja magamis-asetete kõrgemale asetamine aitaski sellest nii kergesti jagu saada.

Teiseks näitas ilmastik, et poistel on skaudi oskus — olla röömus ka ebaõnnestumisel. Vihma all oli väga tore istuda telkide all pardis koos ja septseda kõiksugu laule. Nii valmisid laulud nagu „Laagri kavad“, mis näitab millise laagri me teha tahtsime. Siis „Laagri ringvaade“, mis kujutab laagrit ja „Mälestusi laagrist“.

„Susi“

Muljeid Soome Partio Liidu Kalevala suurlaagrist Lohjal 6—16. VII 35.

Kaunil heinakuu päeval lahkusime „kilulinnast“ valge Suomi usaldustärataval turjal, jättes seljataha saatma tulnute lehvivad rätid ja pääkatted.

Meie reisiseitskond oli kaunis kirju. 24 ungari meriskauti tuntud Atanyi juhtimisel, 21 meie skauti: 12 skauti esinudrühmas, eesotsas skm. Rautsmaa pluss 9 matkajat, eesotsas skm V. Suigusaar. Laeval olid veel Tšehhi jalgpalli profid Budejovice meeskonnast.

Lootusrikkalt saatsid meid kajakad. Tiirud loobusid aga peagi kaasalendamisest, kuna tolli saamise väljavaated olid nigelad.

Onku Rautsmaa, kes veel viimasel minutil oma seitsme asjaga laevale pääses, hakkas ungarlaste seas merenduse ideed propageerima. Ta andis nõu Soome lahe erapooletust piirkonnast ehtsat me revett võtta ja selle abil Ungari Balatoni järva Sisemereks ristida. Siis nagu oleks õigustatud meriskaudi vormi kandmine lõunapoolsete hõimuvellide poolt. Helsingi sadamas oli meil vastas noor soome juht, kelle korraldusel lühikese linnas jalutamise järele asusime autobussidele, millised meid otse Lohja suurlaagri väravasse sõidutasid. Väraval tervitasid meid soome partio peavonem kirikuõpetaja Vernerit Louhivuori ühes laagrijuhi insener Lauri Vuolasvirtaga. Läbisime soome hõiskavate partiolaiste spaleerid. Tulime kui oma teise kodu. Laagris olime ungarlaste naabrid, jagades nendega loodusliselt kauni neeme. Olime kõigile tere tulnud hõimuvellid.

Otsisime kohe vanad tuttavad üles eesotsas papa Ollila'ga. Meie vetter Kangasala päevilt Helkä Reima on Lohjal juba laagribüroo juht. Saime omale energilise vetteri Olavi Kunnase nõel. Välikülaliste üldjuht oli Ilmari Vainio, kes saabus laagri hiljem. Ta lavastas vabaõhuetenduse Kalevala aineil, mis pakkus mõndagi huvitavat. Vana tuttav Lappi-Seppälä on kibedasti ametiis. hundipoegade juhtide kursusega. Õhikond muutub veelgi kodusemaks kui meie telkide vahele ilmub auväärne ja sääljuuress nooruslikult humoriküllane partio juhtaja Jalmari Valpio, kes saab meie poistele vanemaks sõbraks. „Vana arm Kangasala päevilt kah ei roosteta — Savo pojad eesotsas Toivo Laaksoneniga on meie sagedased jutukaas-

lased. Savo meeskond kostitab meid oma maakonna suupäralise toiduga, „kala-kuikko“ — on selle nimetus. Lohjas saime mõned sammud jälle edasi soome maa ja ta rahva tundma õppimises. Huvitav oli kirikumatk ja jumalateenistus vanas, väga omapäraste maalidega kaunistatud Lohja kirikus. Eriti silmapaiste on viimsepäeva kohust kujutatav maal, milline omab euroopaliku kuulsuse. Tutvunesime veel Ojamo lubjakiivi kaevandusega, mis üle 90 meetri sügav. (Lubjakivi tarvitatakse tselluloosi tööstuses).

Käisime ka Elias Lönnroti sünnipaigal Paikkasin torpas. Nägime selle tüsed Soome mehe toasisustust ja kirjutusabinõusid milliseid ta kasutas Kalevala loomisel. Meelejääv oli külaskäik agr. Stenijuse külalislahkesse perekonda, kus meid vastu võeti ning külakosti pakuti. Omapärane oli ka laagrijuhi abi õpetaja Oliva Halme poolt laagri juhtkonnale ja väliuskülaste esindajatele korraldatud saunaskäik sellele järgnenud kohviga. Poolametlikult peeti tookord vihtlemise ja leilits järgmine võistlus, millise võitis Lalle (Lauri Vuolasvirta hüüdnimi). Atanyi lasi saunas lenü koguni ütelse: „Ilus on surra sauna leilits;“ Ühel ööl, vaimude tunnil, kogunesid järve kaldal asuvale kaljule kolme hõimurahva esindused Kaljule asusid ühendatud käsi Vernerit Louhivuori, Atanyi ja Rautsma ning Louhivuori lausus ustava sõpruse ja ühtehoidmise töotuse sõnad. Kolme vennarahva ühtekuuluvuse märgiks raiuti kaljule esindajate jalajäljed ühes skautliiliaga. ning jälgede juure Magyarorzag, Suomi ja Eesti.

Igal laagripäeval oli erinimetus, näit. Kalevala, Hõimu, kodu- ja isamaa, Lohja, Soome partioliikumise 25. a. päev.

Laagri jooksul oli 4 suurlõket kus ka meie esinesime nahaparikimise masinaga, rahvatantsudega ja lauludega.

Eriti meeldisid „Ema süda“ ja „Saaremaa laul“, millisega esinesid viimasel lõkkel Pohjois-Pohjalased, nii kui päris saarlased. Laagrit külastasid haridusminister Mantere ja Uusimaa maahärra Helenius, kes peatusid ka meie alllaagris. Üldist tähelepanu äratas meie laagri värav milline püstitatuna kasetüvedest mõjus oma lihtsuse ja

sirge joonega. Värava ees ei puudunud ka Eesti ja Soome sild.

Viiimasel laagripäeval annetas laagri juhatus skm. B. Rautsmaa ja Roosile Soome kuldliiliad. Lõkkeõhtul andsime üle laagrijuhile R. Vuolasvirtale

meie välismärgi. Vetter Olavhi Kunnas sai meie hoolsusmägi.

Käisime kogu meeskonnaga kõik all-laagrit läbi. Jätsime jumalaga ja palusime hõimuvendi meie III Suurlaagrit Haapsalus külastada. SAUNA Ants

ÜENÜ sõprusvahekorras skautidega.

Ülemaaline Eesti Noorsoo Ühendus pidas mai kuul Tallinnas oma järjekorralist esinduskogu kongressi. Kongressi tervitas 'Skautide Peavanema ja Skautmastrite Kogu poolt skm. E. Jõgi.

Peale esinduskogu koosolekute olid ÜENÜ Keskjuhatus sekretäri hr. Meikopi poolt korraldatud kursused skautlusest nendele noorsoo juhtidele-tegelastele, kes kohtald tahavad skautlist liikumist organiseerida. Osavõtjaid loenguist oli üle ootuste rohkesti ja peagi võib loota uute skautide ja gaidede rühmade tekkimist üle maa ÜENÜ osakondade juures. Kursustel olid lektoriteks skm. E. Jõgi ja R. Treu ning gaided E. Kukk. Peale ettekannete lõppu oli hr. Meikopi poolt korraldatud ühine perekondlik-skautiline teelaud, kus noorsoolaste ja skautide juhtide vahel elavaid asjalikke mõtteid vahetati skautlusest ja ÜENÜ ning skautide Maleva sõprusest ja koostööst. Leitaks üksmeelselt et mõlemad organisatsioonid võivad ja tahavad käsikäes töötada ja teineteist täiendada rahvuslikus vaimus koos edasi sammuda, meie noorsoo liikumises õigeid radu ja uusi tähiseid leida.

Siinkohal juhime kõikide skautide ja nende pealike tähelepanu sellele, et nad nõu ja jõuga kõigiti abiks oleksid ÜENÜ tegelastel skautlisi rühmitusi organiseerima ja juhtima.

—os.

Skautlus õppeainena pedagoogiumis.

Tallinna pedagoogiumi direktori hr. A. Kuksi palvel, pidada pedagoogiumis noortele õpetajatele õpetajale loenguid skautlisest liikumisest, määras haridusminister skautmatri Elmar Jõgi tulevastele pedagoogidele vastavaid ettekandeid pidama.

Direktor Kuksi algatus on väga ter vitatud, kuna sel viisil kantakse skautlus laiali meie kodumaa igasse nurga noorte vastavalt ettevalmistatud juhtide-õpetajate kaudu.

Soovitav on, et skautlus õppeainena võetaks vastavate koolide õppekavadesse.

Gaidide liikumisest rääkis samas koolis dr. E. Kukk.

—os.

Peatoimetaja Poolas.

Skm. H. Tari sõitis möödunud kuul õppeotstarbel Poola, kuhu jäi paariks kuuks. Oma ülesande kõrval, skm. H. Tari tutvus ka sealse skautide eluoluga ning saabudes jagab omi muljeid ka „Eesti Skaudi“ lugejale. R. T.

Eesti skaudid välismaal.

Kunagi varem pole meie skaute nii rohkelt külastanud välisskautide laagreid kui tänava.

Kõigepealt kolm vanemat juhti, skm. E. Jõgi, H. Michelson ja n.-skm. Kublin käisid Inglismaal, n. n. Gillwell-Pargi kursusel.

Siis paarikümne skaudi ümber, eesotsas skm. B. Rautsmaa, H. Roosi ja V. Suigussaarega Soome, Poolas eesotsas pastor P. Kuusiku, skm. V. Birk'i ja gdr. E. Kukega üle 40 eestlase. Rootsi rover-skautide suurlaagris kolm meest I j-sk. I. Paalmanni juhtimisel Rahvusvahelisel skautjuhtide konverentsil käis skm. H. Paalman, kellega seltsisid Inglismaalt tulnud skautjuhid.

Nii-siis ligi 100 skaudil avanes võimalus tutvuda välisriigi skautide tegevusega. Sealjuures aga need 100 skauti täitsid veel rohkem omi ülesandeid ja kohustusi — nad esitasid oma riiki teiste rahvaste peres, ning tutvustasid meie väikest kodumaad. See oli meie õnn, et nii rohkel arvul skautel avanes võimalus oma kulul sõita välismaale, mille tulemus on rohkearvulised lubadused võtta osa meie juubel suurlaagrist tuleval aastal. R. T.

Toimetuselt.

Käesoleva numbriga aegkiri „Eesti Skaut“ lõpetab oma 14. aasta-käiku. Kahjuks pidi aastakäigu viimane number hilinebema – toimetusest mitte olenevaid põhjusil.

Sügisel „Eesti Skaut“ jätkab oma ilmumist, seekord juba uuendatud kujul. Peastaabi vastaval otsusel reorganiseeriti „Eesti Skaudi“ senine ilmumise viis, mis lubab eeldada toimetuses ja tekstis uuendusi nii et aegkiri muutub meie skautpere populaarsemaks häälekandjaks.

Senise toimetuse nimel kõigile skautlik tänu.

Rich. Treu,
skautmaster.

Laagri ringvaade.

Skaut rändab, matkab linnades
kuid rohkem ikka metsades
sääil võite kuulda laulmas neid
o' tulge laagri vaat'ma meid.

Mei vastuvõtt on igal a'al
ja teretulnud on kõik sääil
siin võite näha poiste tööd
mis tegime siin päevad, ööd.

Kui jõuad laagri värava
sest eemalt paistab „hundipää“
siis silmad lõovad särava
ja selle all on hundud ka.

Sääi kõrvalt kohe „raadiojaam“
mis töötab pika laine pääl
sääil tehnikuks on rooverid
kes keer'vad nuppe, vigureid.

Siis silma torkab hekiaed
mis ühe päeva higi, vaev.
ja selle taga telke näed
kus esimese rühma väed.

Ja paremal on teine rühm
kõik puhtaks see on nende rühk
neiü keset platsi vaatetorn
ja telgis sees elekter on.

Kui sajab vihma telgi pääl
siis telgi alt on kuulda häält
skaut laulab ikka rõõmsasti
sest vihm ei tee meil' midagi.

Kui aga väljas ilus ilm
ja kustunud on päikse silm
siis skaudid lõket algavad
ja tule ümber koguvad.

Oh skaudid laulgem rõõmsasti
sest skaut ei nuta kunagi
tal ikka lõbus, lahke meel
nii laagris kui ka matkateel.

Mälestusi laagrist.

Minu telgikese alla
vihm oli teinud nalja.
Jooksnud kokku ojadena
kogund väikse järve.
.: Võtan väikse kulbikese
ammutan ära järvekese.:

Minu telgikese alla
jõgi oli pääsnud valta.
Ära viinud minu vara
riided, saapad, padja.
.: Võtan, otsin võrgukese
püüan kokku asjakased.:

Minu telgikese alla
vihm oli teinud nalja.
Jooksnud kokku jõgedena
ära viinud telgi.
.: Võtan kätte kepikese
jätan maha laagrikese.:

Album

„Skaudid“ nr. 3 ilmus

Tallinna skautide maleva väljaandel 48 lk kaustas. Sisuks hulk kirjutusi vanemailt skaut sõpradelt ning juhtelt. Rohkearvuliselt ülesvõtteid ja pilte skautide elust. Hind 20 senti. 25. eksempl. tellijail hinnaga á 15 senti.

Tellimis aadress: Tallinna Skautmaleva staap, Vene, 26 Tallinn. Piiratud arvul veel saadaval albumid „Skaudid“ 1 ja 2. Esimese hind 35 senti ja viimase 25 senti.

**Iga skaut ja skaut sõber muretsegu oma-
le album „Skaudid“.**

„Eesti Skaudi“ XIV aastakäigu sisukord.

Ametlik osa :

Peavanema käsikirjad Eesti skautide malevale lhk.	24, 50, 66, 88, 89
Skautjuhtide VIII aastakoosoleku kava	15
II Üleilmlise Roverskaudide laagri kava	2

Põhimõtted ja üleskutsed :

Algavaks tööhooajaks skm R. Treu	3
Esimene kiri poegadele. Hall Hunt	7
Naerata emakene. skm H. Haamer	19
Kaks juhti	28
Meie lähemaid ülesandeid. skm R. Treu	35, 99
Teine kiri poegadele. Hall Hunt	39
Arv ja väärtus. skm R. Papp	42
Koostöövõimalusist noorkotkastega. skm E. Jõgi	51, 67
Kolmas kiri poegadele. Hall Hunt	56, 72, 86, 106
Tema Kuningliku Kõrguse Rootsi Kroonprints Gustav Adolfi raadiokõne	83
Rootsi prints Gustav Adolfi läkitus Eesti Skautidele	98
Kevad kutsub. skm H. Haamer	85

Kirjeldused ja ülevaated :

Skm R. Treu 10 a. skautjuht. V. B.	4
Üksikasju meriskaut № 4 hukkumisest	9
Aastakoosolek Haapsalus	20
Eesti Skautide Maleva aastapäev	70
Skautmastrite kogu otsuseid	80
Üleilmline skautpere	18
Muljeid Soome Partio Liidu Kalevala suurlaagrist. Sauna Ants	124

Skautjutud :

Tuletooja	27, 39
Õine lind. Matti Susi	55, 71
Seiklus ürgmetsas	101

Mitmesugust :

Mõttetud küsimused	5
Nimetu skautmaleva aruanne 1934/35 a. peale ette	26
Uue aasta õnnesoove Eesti Skautmalevale	34
Suuskade valmistamisest	37
Meriskautidele	43

Toimetuselt	48, 119, 126
Salgajuhtidele	58, 75
Morse kursus raadio teel	73
Skaudivormist	76, 107
Jüripäeva tervitusi Eesti Skautide Malevale	82
Paadid	85, 109
Hundipoegade võidusõiduk	87
Meie poisid eraelus	90
Kui Etsist juht sai	104
Suure sõjakäigu eel	108

Teated:

Peastaabi teated	18, 50, 82
Skautmastrite kogu teateid	18
Skautlus siseriigis	10, 30, 34, 45, 58, 78, 82, 92, 111
Skautlus välismaal	64, 78, 82, 98
Nipet näpet	14, 16
Margi ja kirjavahetuse aadresse	73

Pildid :

Skm R. Treu — Tallinna Skautide Maleva juht	5
Malevajuhtide koosolekust osavõtjad	21
Rastakoosolekust osavõtjad	23
Tallinna Skautide Maleva XV rühm	61
Pärnu juhtide koolist osavõtjad	77
Nõmme Skautmaleva laagrilipu tõstmise	100
Eesti skaudid Läti suurlaagris	105
E.N.P.R. ja T.S.S.S. juhataste liikmed külaskäigul Tallinna Skautide Malevasse	107
Tallinna skaudid Läti suurlaagris	92
Sakala skautmaleva vanemad ja juhid	112
Petseri skaudid paraadil	113
Hra Peavanem kõnelemas. Petseris noorte pühal	115
Eesti skaudid Riias teel Staadionile	116
Tallinna emaderingi talvise tööhooaja lõppõhtu	117
Läti Skautjuhid pärga asetamas	118
T.S.S.S. esimees V. Puhk pärga asetamas	119

Kuulutused:

Surmakuulutused	16, 32, 45
Skaudi kirjandus	16, 32, 63, 78, 95, 126
Ärikuulutused	96